

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

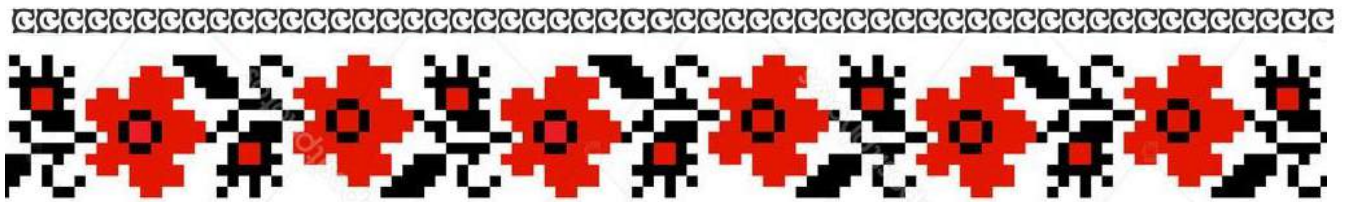
2018 рік

№ 7(324)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

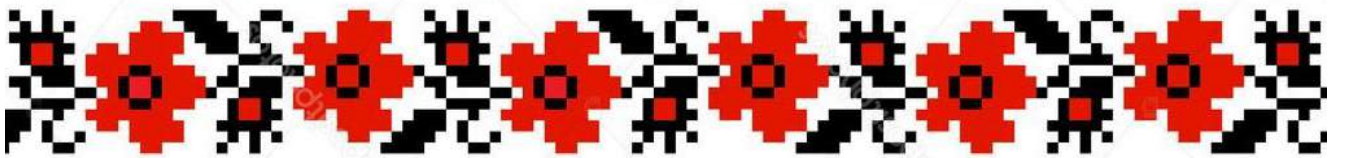

Редакція «Бористену» пишається, що співпраця з невмирущим у наших серцях Левком Лук'яненком тривала з перших днів відновлення української незалежності. Вічна пам'ять! Про найяскравіші сторінки життя Л. Лук'яненка читайте на кольоровій вклейці цього номера.

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Електронні версії журналу borysten.com.ua

facebook.com/borysteninfo

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший.

Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництва редакції:

У Києві: Олег Черногуз, тел: (067)2555026
У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967, USA
З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;
У Канаді: Mr. Petro Kovalczyk, 40 Westhead Rd., Toronto, Ont., M6W 4S1, Canada (tel 416 – 603-9888)
У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicerio, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517
У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel
У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska
У США: Raisa Chejlyk. 45 Mountaine Ave. Warren.N.J.07059

Адреса журналу «Бористен»: вул.Телевізійна, 3 49010, Дніпро – 10, Україна
Телефони: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Верстка\дизайн журнал «CatArt» реєстрацію № 818604 від 2.03.2000

Видавець ФОП Озеров Г.В. м.Харків, вул. Університетська, 3\9 Свідоцтво про державну реєстрацію № 818604 від 2.03.2000 Підписано до друку 7.02.2017 Папір офсетний. Друк цифровий Щомісячник, наклад: 1500 примірників

ЗМІСТ

*Липень в ілюстраціях
Після негоди у Києві українці
жартують:
“Вітаємо наших американських друзів
в Києві”*

*Юрій Журавель, художник “Цирква
маськовскава пархата”*

- Стор. 1 Липень в ілюстраціях
Стор.2 ПІДТРИМКА НА СЛОВАХ І НА ДІЛІ: УКРАЇНЦІ АВСТРАЛІЇ ЗІБРАЛИ КОШТИ ДЛЯ РОДИНИ ОЛЕГА СЕНЦОВА
Стор.3 Округа Сарасоти видає Проклямацію про Український День Незалежності
Стор.4- ДНУ – в десятці кращих університетів України
Стор.5 У ДНІПРІ ПІДНЯЛИ ПРАПОР УКРАЇНИ НА 72-МЕТРОВИЙ ФЛАГШТОК
Стор. 6-7 Християнська сторінка
Стор. 8-9 ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ
Стор. 10 -13. Те, що ви не знали про ЗНО
Стор. 14-15 До 100-річчя знаного дніпровського художника. Петро Іванович МАГРО
Стор.16 В активі студента ДНУ – новий світовий рекорд із плавання
Стор.17 КНИЖКА ПРО ПОМИЛКИ В УКРАЇНСЬКОМУ МОВЛЕННІ
Стор.18
Знакова подія відбулася
Стор 19 – 22 Справа про зникнення «зіркового» Адмірала
Стор 23 - 27 ОСТАННІЙ РУБІЖ МЕНШОВАРТОСТІ (до книги Івана Українського та Тараса Мирного «Про злочини «братнього» народу»).
- Стор. 28-31 Нацбанк України випустить пам'ятну монету на честь ювілею дніпровського вишу.
Стор. 32-34 Відповідь агностикам
Стор. 35-36 Dnipropetrovsk Region Art Fest для молодих та талановитих.

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

ПІДТРИМКА НА СЛОВАХ І НА ДІЛІ: УКРАЇНЦІ АВСТРАЛІЇ ЗІБРАЛИ КОШТИ ДЛЯ РОДИНИ ОЛЕГА СЕНЦОВА

Гроші зібрали під час благодійного показу документальної стрічки "Процес: російська держава проти Олега Сенцова"

Українська громада Мельбурна зібрала майже дві тисячі доларів допомоги родині утримуваного Кремлем українського політв'язня, кримського режисера Олега Сенцова. Про це повідомляє "Укрінформ". "Окрім коштів, які ми передамо родині Сенцова, ми вишлемо Олегу ще австралійські поштові листівки, на яких люди писали слова підтримки", - розповіла одна з організаторів акції в Австралії Оріся Стефін. Благодійний показ документальної стрічки "Процес: російська держава проти Олега Сенцова" зі збором коштів на підтримку сім'ї кримського режисера відбувся за ініціативи української громади штату Вікторія і пройшов у двох найпопулярніших українських осередках - Українському народному домі в Ессендоні та українській суботній школі ім. Лесі Українки в Нобл Парку. Показ організували, аби привернути увагу світової спільноти до українських політв'язнів, відвідали представники української громади штату різних поколінь та небайдужі австралійці. У рамках показу відбулася виставка австралійського фотографа Брюса Вілсона про життя людей у зоні

російсько-українського конфлікту Donbas: Photographs from Ukraine's War-torn East та флешмоб на підтримку українського режисера.

Щоб дізнатися більше про справу Олега Сенцова - фільм "Процес" до вашої уваги: Як повідомляв 5.UA, Олег Сенцов голодує вже більш як два місяці - з вимогою звільнити всіх українських політв'язнів у Росії. Почав він своє безстрокове голодування 14-го травня. Сестра українця, якій 5-го липня вдалося поспілкуватися з братом, повідомила, що він "дуже схуд і постарів". Адвокат Сенцова, зі свого боку, повідомив, що режисер перебуває в окремій палаті медчастини російської колонії в Лабитнангі. У нього загострилися проблеми із серцем та нирками. Крім того, йому важко пересуватися.

“Актуально”

Округа Сарасоти видає Проклямацію про Український День Незалежності

Венис, Флорида. 10-ого липня, 2018 р. на засіданні представників повіту Сарасота, Флорида, у Венис було причитано Проклямацію, що 24-ого серпня, 2018 р. оголошується Українським Днем Незалежності. Проклямацію прочитав представник першого повіту Сарасоти Майкл Моран у присутності голови Ненсі Детерт та представників інших повітів: Чарлс Гайнс, Пол Караджюло та Алан Майо. Проклямацію прийняла Дарія Томашоска від імені членів української громади в південно-західній частині Флорида. Вона подякувала представникам повіту за їхню позитивну підтримку української громади в час коли Україна відстоює свої кордони на півдні від російського агресора. 27-ма річниця незалежності України є великим святом для українського народу, який мусів боротися із сусідами-загарбниками багато років, щоб вибороти незалежність і жити вільними, шануючи свою мову і культуру. З поміччю Америки та європейських країн кордони України будуть захищені і народ досягне економічний добробут.

проф. Віра Боднарук,
Громадський Комітет

(з ліва): Роман Чайковський (Комітет Голодомору-Геноциду), Віра Боднарук (Товариство Української Мови), Богдан Боднарук (Товариство Української Мови), Одарка Гобачевська (Ukrainian American Club), Роксоляна Яримович (Союз Українок Америки, 56 Від.), Надя Белей (СУА), Н. Белей, Ненсі Возна (Ukrainian American Club), Commissioner Michael Moran, Дарія Томашоска (Ukrainian American Club), Ігор Гронь (Ветерани), Євген Томашоский (Ветерани), Михайло Яримович (Мужеський Клуб), Катя Стецюк (Ukrainian American Club), Анна Марія Сусла (СУА), Леся Попель (56 Від СУА).

ДНУ – в десятиці кращих університетів України

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара увійшов до першої десятки у щорічному Консолідованому рейтингу вишів України, складеному інформаційним освітнім ресурсом «Освіта.іа», та визнаний кращим університетом центрального регіону.

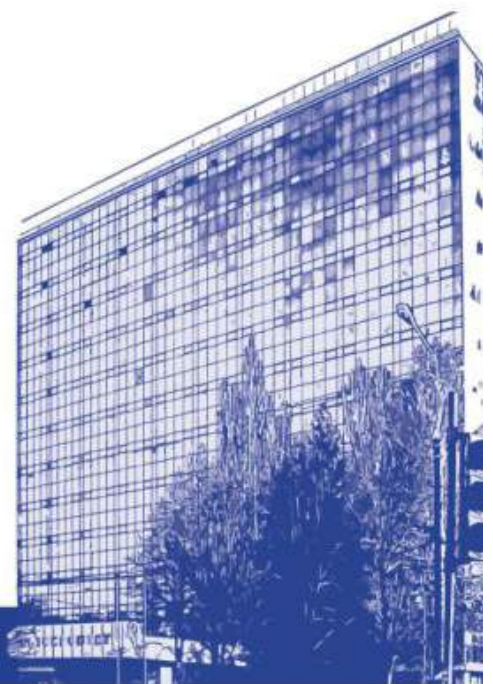
ДНУ – єдиний серед ЗВО Дніпра у першій десятиці консолідованого рейтингу. Укладачі використали авторитетні серед експертів та засобів масової інформації національні рейтинги навчальних закладів України: «Топ-200 Україна», «Scopus» та «Бал ЗНО на контракт», кожен з яких використовує різні критерії оцінювання закладів вищої освіти. Власне, узагальнений рейтинг підсумовує рейтингові місця ЗВО за версією «Топ-200 Україна», «Scopus» та «Бал ЗНО на контракт».

Також ДНУ здобув першість у підрейтингу «Кращі вузи центрального регіону України», а в рейтингу «Кращі класичні університети України» – посів п'яту сходинку. Загалом, консолідований рейтинг закладів вищої освіти України-2018 охопив 237 закладів вищої освіти та містить 7 підрейтингів: «Кращі класичні університети України», «Кращі приватні виші», «Кращі київські виші», «Кращі виші регіонів України», «Кращі педагогічні виші», «Кращі медичні університети України», а також «Кращі навчальні заклади областей України».

За інформацією «Освіта.іа»
Інформаційно-аналітичне агентство
ДНУ ім. О.Гончара

1918
2018

“Цікаво”

У ДНІПРІ ПІДНЯЛИ ПРАПОР УКРАЇНИ НА 72-МЕТРОВИЙ ФЛАГШТОК

У червні поточного року почалася установка 72-метрового флагштока для прапора України. Наразі роботи завершені, внаслідок чого підйом стягнення пройшов успішно. “Погодьтеся, величезний прапор, що розвівається на вітрі, на такій висоті – це правильно і красиво. Як би складно не було реалізувати подібний проект, ми зробимо це”, – написав радник глави ДнепрОГА Юрій Голик в соціальній мережі Facebook.

Царі Ізраїля та Юдеї

Ми постійно посилаємося на людей, згаданих у Біблії. На пророків, суддів, царів. Але не всі знають, коли і де вони були. Ми згадуємо Ізраїль та Юдею, а дехто може подумати, що це те саме. Ізраїльське царство спершу було єдиним і проіснувало 120 років: Саул, Давид і Соломон царювали кожен по 40 років. Після смерті царя Соломона царство поділилося. Десять племен утворили Північне Царство, яке отримало назву Ізраїль зі столицею в Самарії. Два племена - Юда та Венямин - утворили Південне Царство, зване Юдея, зі столицею в Єрусалимі. Але і ті два царства не були тривалі, і не був у них ізраїльський народ щасливий. Північне Царство проіснувало понад 200 років і було знищене Ассирією. Південне Царство проіснувало понад 300 років і було знищене Вавилоном. Найпершим царем ізраїльським був Саул, засновник Об'єднаного Ізраїльського царства. Він був сином знатного єврея на ім'я Кіш, з коліна Веняминового. Настановили його під проводом Самуїла, який попередив: «Якщо боятиметеся Бога і служитимете Йому, і слухатимете голос Його, і не чинитимете спротиву повелінням Господа, і ходитимете разом з царем вашим слідом за Господом Богом Вашим, то рука Господа не буде проти вас. В іншому разі рука Господа буде проти вас». Про це докладно розповідається в Першій книзі царів. Самуїл був суддею народу, але став старий і народ зажадав, щоб він поставив їм царя. І Самуїл застеріг народ, що Бог ображений на народ, що люди не хочуть, щоб Бог царював над ними, маючи свого суддю. Самуїл розповів народові, на що буде здатний їхній цар, як він забере у них синів та дочок в собі в услуження, забере поля і виноградники, братиму десятину з урожаю та роздаватиме своїм слугам. Самуїл сказав, що народ повстане проти царя і кликатиме до Бога, але не озветься до них ображений Господь. Але народ волів мати царя і Самуїл настановив їм царем Саула. У перші часи свого царювання Саул чинив за волею Божою, показуючи себе гідним свого обрання. Багатьма перемогами над ворогами він здобув собі любов народу. Та коли він перестав виконувати повеління Божі, став самовпевненим, то Дух Божий покинув його, і Саул зробився похмурим та жорстоким. Самуїл був засмучений невдалим вибором. Господь же сказав йому: «Чи ж довго тобі печалитися Саулом? Піди в місто Вифлеєм, там між синами Єсея Я знайшов Собі царя». Самуїл пішов у Вифлеєм і, за вказівкою Божою, помазав на царство Давида, сина Єсеевого, з коліна Юди. Давид був молодший син Єсея, білявий, з гарними очима і приємним обличчям. Був спритним і відважним, мав лагідне і добре серце і славився майстерною грою на гусях. Саулові ж радили розважатися музикою і сказали, що у місті Вифлеємі в Єсея є син Давид, який добре грає на гусях. Давида покликали

у палац, і коли він приходив та грав на гусях, тоді Саулові відлягало на серці, і злий дух відступав від нього. Також це Давид переміг у двобої богатиря филистимлян Голіята. Давид — один з найвідоміших персонажів Біблії, другий цар давнього Ізраїлю, правнук Боаза та Рут, історії яких присвячено окрему книгу Біблії. Царював 40 років: сім років і шість місяців був царем Юдеї (зі столицею в Хевроні), потім — царем об'єднаного царства Ізраїлю та Юдеї (зі столицею в Єрусалимі). Давид є образом ідеального володаря, з роду якого (по чоловічій лінії), згідно з біблійним пророцтвом, вийде Месія, що повинно здійснитися згідно з єврейською традицією, і вже здійснилося, згідно з християнським Новим Завітом, де докладно описано родовід Ісуса Христа.

Давид привів народ Ізраїлю до багатьох перемог у війнах за незалежність та вплив серед сусідніх держав та народів, але найбільше він відомий своїми натхненними віршами-псалмами, що досі вважаються християнами та юдеями, як взірць віри та молитви. Давид розглядається як прообраз майбутнього Месії Ісуса Христа. Сам Ісус часто згадує Давида та цитує його псалми в Новому Завіті. Після нього царем став його син Соломон, один із найбільш могутніх, розумних та заможних царів давньої держави Ізраїль, другий та улюблений син царя Давида та Вірсавії. З Вірсавією пов'язаний гріх Давида, який скоїв з нею перелюб. Давид з даху палацу свого побачив Вірсавію, яка купалася, й зажадав привести її до нього. Вона завагітніла, а він послав її чоловіка Урію на смерть у бою, щоб забрати Вірсавію до себе. На кару Бог забрав у них первістка і Соломон став у них другим сином. Цікаво, що Тарас Шевченко був автором гравюри «Вірсавія», яку він виконав за картиною Брюлова. У цих творах зображено Вірсавію саме під час купання, коли її побачив Давид. За правління Соломона Ізраїль переживав мир та розквіт. Йшло широке будівництво, жвава торгівля, панував внутрішній та зовнішній спокій. Соломон збудував один із найвеличніших єврейських Храмів єдиному Богу, створення якого тривало понад 30 років та зайняло працю тисяч працівників. Цей Храм зруйнував цар Вавилону Навуходоносор. Соломона вважають автором книг Біблії, як Книга приповістей Соломонових, Книга Екклесіястова (або Проповідника), Пісня над піснями, а також декількох псалмів. Про мудрість та постать Соломона розповідають багато легенд та складено багато творів художньої літератури. Але тепер ми перейдемо до царів Юдеї. Написано в Першій книзі царів 11:43: «І спочив Соломон зі своїми батьками, і був похований у місті Давида, батька свого, а

замість нього зацарював син його Рехавам». Отут починається історія Юдеї. Південна частина ізраїльської країни, Юдея, була повною протилежністю щодо Півночі. Непривітна і безплідна, вона подібна до гористої пустелі з оазами. На південному сході Юдеї лежить надзвичайно солоне Мертве море; риба, яка потрапляє сюди з життєдайної річки Йордан, тут же гине. Я кілька років тому проїхав усі північ – Галілею, був і на Мертвому морі, на Йордані. Звісно, тепер в Юдеї сталося багато змін на краще. Але як тепер кажуть, стався конфлікт поколінь. Новий цар радився з старшими і молодими. Старші радили залишити усе, як було за Соломона, а молоді вимагала сказати народові: «Мій батько наклав був на вас тяжке ярмо, а я додам до вашого ярма. Батько мій карав вас бичами, а я каратиму вас скорпіонами». Коли це почули ізраїльтяни, то пішли на північ і з новим царем залишилось мало народу, а сам він втік від гніву до Єрусалиму. Рехавам царював 17 років. Він був законним спадкоємцем Соломона, однак накликав на себе гнів народу, відмовившись знизити податки. Народ, зібравшись в Сихемі, повстав і відокремився від Рехавама. На боці царя залишилися тільки племена Юди та Веніямина, в той час як десять північних племен заснували Північноізраїльське царство й обрали собі царем помазаного пророком Ахією — Єровоама Першого. Згідно з Біблією, це відокремлення було покаранням за гріхи Соломона, батька Ровоама. У час царювання Ровоама між ним і Єровоамом йшла війна. На п'ятому році царювання Ровоама фараон Єгипту напав на Юдею, пограбував Єрусалим і храм і перетворив Юдейське царство на васала Єгипту. Рехавам помер на 58-му році життя, похований у Єрусалимі. Царем став його син Авія. Він пробував розширити кордони юдейського царства на північ, забрати землі північного ізраїльського царства, вів війну з Єровоамом. Перемога у цій війні була за Авією. Про це сказано в Другій книзі хронік (2 Хр. 13:1-20): «Чи не вам знати, що Господь, Бог Ізраїля, дав Давидові царство над Ізраїлем навіки? А тепер ви говорите, щоб бути сильними проти Господнього царства в руці Давидових синів, а вас велика кількість і з вами золоті тельці, яких Єровоам понароблював вам за богів. І ось з нами на чолі Бог, і священники його, і голосні сурми, щоб сурмити на вас. Ізраїлеві сини, не воюйте з Господом, Богом нашим, бо вам не поведеться!». Але його не послушали і були переможені. Далі написано в Другій книзі хронік (13:21): «І зміцнівся Авія, і взяв собі 14 жінок, і породив 22 синів і 16 дочок». Коли Авія помер, царем став його богобійний син Аса і, як пише Біблія: «А війни не було аж до 35-го року царювання Аси». У країні 10 років був мир. Аса був вірний єдиному Богу. Перша частина його правління позначені пробудженням релігійного руху у Юдеї. Вівтарі іншим богам були зруйновані. Усе ж північний Ізраїль виступив проти Юдеї. Вони почали будувати місто з 8 км на північ від Єрусалиму, щоб перерізати торгові шляхи до інших країн. Тоді Аса зібрав все

золото Єрусалимського храму і віддав його сирійському цареві в обмін на союз з сирійцями проти ізраїльтян. Сирія напала на північні області Ізраїлю. Пророк Ханані критикував Асу за його союз з сирійським царем, оскільки це не було добрим в Божих очах і через це будуть у нього війни. Аса наказав ув'язнити пророка. Сказано в Другій книзі хронік: «39-го року свого царювання занедужав Аса на ноги, й ця недуга стала вельми тяжкою, але він і у своїй недусі шукав не Господа, а лікарів. І спочив Аса зі своїми батьками, помер на сорок першому році свого царювання». (2 Хр. 16:12-13) Четвертим цар Юдейського царства став Йосафат, син царя Аси. Про нього пишуть Друга книга хроніки та Перша і Друга книга царів Старого Завіту. Згідно з біблійною розповіддю перші роки свого правління проводив Йосафат у побудові укріплень на кордоні з Ізраїлем та руйнуванні поганських святилищ. На третьому році правління він послав священників і левитів навчати народ заповідями Божих. У Другій книзі царів описується правління Йосафата в загальному як миле Богові (2 Цар. 17:5-6) та періодом процвітання. Цар уклав союз з Ізраїлем, з царем Ахавом. Проте цей союз зустрів критику у Юдеї і поразка Ахава та Йосафата у битві з сирійцями стала виглядати справедливою карою. Наступний союз був царем Ахазією для спільної торгівлі. Третій союз з ізраїльським царем Йорамом проти моавитян був успішний. Юдеї закликали Бога на допомогу і чудесним чином побили ворогів. Йосафат помер після перемоги та 25-ти річного правління у віці 60 років. Його наступником став син Йорам. У нашому історичному огляді подій в Ізраїлі та Юдеї варто підкреслити важливу тезу: дії царів були успішними лише тоді, коли вони зберігали вірність Богові. Як тільки забували про Бога, приходило лихо. Варто й нам про це пам'ятати і щодня з молитвою звертатися до Господа нашого Ісуса Христа, дякуючи Йому і просячи підтримки та благословення в усіх наших справах.

ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

Ще про втрату дієслівного заклику

“Рубрика Миколи Душляка”

На думку достойного українського письменника і перекладача Андрія Содомори, чи не найвідчутнішою шкодою, якщо говоримо про дух мови, про ментальність народу, є, хоч як боляче це константувати, -- фактична втрата *дієслівного заклику*. Саме заклику, а не наказу. Адже заклик – це голос громади; ця форма засвідчує тяжіння нашого народу до демократичних засад (народні віча, братства, Козацька республіка, Гетьманщина...), без неї, тієї дієслівні форми, немає і нашої пісні – козацької, стрілецької, повстанської, загалом народної пісні: “Роздуймо, браття, вогонь завзяття”, “Кріпим, кріпим серця”, “Заспіваймо пісню веселеньку”, “Радіймо, веселімося” (Gaudeamus!).

Замість місткого, освяченого пісенною традицією заклику – незграбні, прикрі для вуха й для душі конструкції: “Давайте, ми не будемо говорити про це...” (замість “Не говоримо про це”, або “Годі про це”), “Давайте будемо відверті” (замість: “Будьмо відверті”), “Шановні народі депутати, давайте привітаєм один одного...” – (замість: “Привітаймо ж один одного”).

Навіть на найвищому державному рівні, в найурочистіші моменти: “Будемо гідні тієї великої місії, будемо достойні!” (замість: “Будьмо ж гідні... будьмо достойні!” – і в парламентські будні: “Давайте ми не будемо переймати на себе роль конституційного суду” (замість: “не переймаймо...” чи “годі вже переймати...”) “...тому давайте кожен починати з себе...”). (“починаймо з себе...”.

Одне слово, відходить дієслівний заклик (чи радше ми відходимо від нього)... Ще звучить у чомусь найважливішому – наче застерігає нас, прощаючись: “Тримаймося!”, “Будьмо!”, “Залишаймося собою!” Ще долинає до нас у цьому заклику голос нашого козацтва: “Шануймося, браття, бо ми того варті!” Заклик (не наказ!), який подивляють і росіяни.

Меблі чи мебля

В усному мовленні можна почути: “Ми купили нову мебель”; “У них така “розкішна мебля”.

Основною лексемою на позначення начиння приміщень є меблі, що вживається в прямому і в непрямому значенні: “Скрізь без ладу розставлені меблі: стільці, ослонці, канапи

(С. Васильченко); “Єдиними меблями в цьому приміщенні був тапчан з солом’яним сінником та крісло (Ірина Вільде). Найуживаніші похідні від слова меблі: *мебляр, меблярка, меблювання, мебльований, меблювати*.

Кахлі чи кахель?

В рекламних оголошеннях в Україні “тішать” слух і “пестять” зір таким незугарним витвором: “Кахель із Словаччини (замість зі Словаччини”, “Кахель із Білорусі!”, “Кахель харківський”.

Як назву керамічних плиток для личкування стін та інших частин будівель в українській мові використовуємо множинний іменник кахлі: “Піч була з зелених вододазьких кахлів (Г. Квітка-Основ’яненко); “У Києві в XVII столітті, переважали типи ліпних кахлів, политих зеленою або коричневою поливою” (журн).

Похідні від кахлів: *кахляр, кахлярка, кахлярство, кахлевий, кахляний, кахлярський*. Отже, слід писати так: “Ми купили нові меблі”; “У них такі розкішні меблі”; “Кахлі зі Словаччини (з Білорусі), кахлі харківські”.

Білет чи квиток?

У мовленні ці слова часто плутають. Слово “білет” позначає:

1) картку з питаннями для тих, хто складає іспит або залік: “екзаменаційний білет”; 2) цінні папери: “білет грошово-речової лотереї”.

Лексема “квиток” позначає: 1) документ, що засвідчує належність до організації, товариства, установи: “квиток члена ... партії”; 2) картку відповідної форми з відповідним написом, що дає право користуватися чим-небудь, входити куди-небудь: “трамвайний квиток”, “квиток читача Бібліотеки Національного медичного університету імені О. Богомольця”.

Чи слід просуватися чи прямувати до ринкової економіки?

По радіо часто чуємо, в газетах читаємо, що “Україна просувається до ринкової економіки”. В цьому випадку “просуватися” -- буквально відтворення російського “продвигаться”, а в словниковому складі української мови є своє власне слово “прямувати”, значно доречніше в обговорюваній конструкції, оскільки одне з його значень – “прагнути досягти чого-небудь, наблизитися до чогось, робити певні зусилля, кроки в цьому напрямі”.

Заступник чи замісник?

Ці слова мають різне значення. Слово “заступник” позначає офіційну посаду того, хто заступає керівника (командира, завідувача) в певній галузі або в якійсь ділянці роботи постійно, що виконує певну службову функцію постійно, а не тимчасово, напр.: “заступник директора школи з виховної роботи” тощо.

Слово “замісник” уживається, коли йдеться про тимчасове виконання певних функцій, напр.: “Директор заводу у відпустці, але ви можете “Цей плечистий майор з сірими розумними очима здавався їм всемогутнім заступником, який все може, досить тільки звернутися до нього” (О. Гончар).

Деякі хибні слова і вислови, що засмічують нашу мову

“датський” замість “данський”
 “датчанин” замість “данець”
 “двохсторонній” замість
 “двосторонній, двобічний”

“дебошир” замість “бешкетник”
 “децизії” замість “ухвали”
 “двірцевий переворот” замість
 “палацовий переворот”
 “двоєчник” замість “двієчник”
 “дистрибуторська система”
 замість “система розподілу”
 “дистрибуція” замість “розподіл”
 “дім” замість “хата”
 “діюче законодавство” замість
 “чинне законодавство”
 “діючі особи” замість
 “дійові особи”
 “довжиною” замість “завдовжки”
 “домашні тварини” замість
 “свійські тварини”
 “доповідів” замість “доповідей”
 “допустимий” замість
 “допущений, прийнятний”
 “дружелюбний” замість
 “приятний, привітний”
 “дружний привіт” замість
 “дружній привіт”
 “дурний тон” замість
 “поганий тон”
 “духовність” замість “духовість”
 “дякую вас” замість “дякую вам”

Те, що ви не знали про ЗНО

– Для випускників загальноосвітніх навчальних закладів 2018 року результати зовнішнього незалежного оцінювання з трьох предметів зараховуватимуть як оцінки за державну підсумкову атестацію у шкалі 1–12 балів. Першим обов'язковим предметом ДПА є українська мова і література (частина «Українська мова»). Другим – за вибором випускника: математика або історія України (період ХХ – початок ХХІ століття). Третій предмет випускники обирають самостійно із запропонованого переліку. Чи змінилися вимоги щодо сертифікаційної роботи з української мови і літератури?

Кілька років поспіль, починаючи з 2015 року, сертифікаційна робота з української мови і літератури виконує два завдання: результати виконання частини 1 «Українська мова» і частини 3 «Власне висловлення» зараховують як результат державної підсумкової атестації, а результати виконання всіх завдань сертифікаційної роботи використовують під час прийому до вищих навчальних закладів України. Вимоги щодо змісту сертифікаційної роботи і форми завдань у ній залишаються незмінними. Зміст завдань визначає Програма зовнішнього незалежного оцінювання з української мови і літератури для осіб, які бажають здобувати вищу освіту на основі повної загальної середньої освіти, затверджена наказом Міністерства освіти і науки України від 03 лютого 2016 року № 77; загальна кількість завдань – 58; на виконання роботи відведено 180 хвилин. Сертифікаційна робота з української мови і літератури містить завдання трьох форм: завдання з вибором однієї правильної відповіді; завдання на встановлення відповідності («логічні пари») і завдання відкритої форми з розгорнутою відповіддю. Відповідно до чинного Закону України «Про вищу освіту» програма ЗНО доступна для осіб, які проходять незалежне оцінювання, на початку здобуття ними освіти відповідного рівня; загальну характеристику сертифікаційної роботи з відповідного навчального предмета поточного року також розміщено на офіційному сайті Українського центру оцінювання якості освіти (<http://testportal.gov.ua/>). Тож усі бажаючі мають змогу і ознайомитися з основними документами, що

регламентують зміст сертифікаційної роботи з відповідного навчального предмета, і якісно підготуватися до ЗНО.

– Як оцінюється твір-роздум з української мови та літератури? Зрозуміло, що наявні певні вимоги та критерії оцінювання, але з іншого боку – учасник ЗНО може висловити особисту думку щодо певної проблеми, яка не відповідатиме поглядам того, хто перевірятиме цей твір. Чи може це вплинути на оцінювання?

Одразу хочу визначитися з кількома принциповими позиціями. У форматі національного ЗНО завдання відкритої форми з розгорнутою відповіддю (58 за порядком розташування в зошиті сертифікаційної роботи) передбачає створення учасником власного висловлення на дискусійну тему. І це архіважлива деталь, адже результатом виконання завдання стає не твір-роздум, не есе тощо, а саме власне висловлення. Відкриті завдання з розгорнутою відповіддю, як свідчить досвід світової тестології, найкраще перевіряють, як учасники тестування вміють створювати тексти, формулювати свої думки, ідеї, дотримуватися певної структури тексту, тобто відкриті завдання найліпше оцінюють результати навчання (не забуваймо, що йдеться про державну підсумкову атестацію) найвищого рівня таксономії Блума, тобто оцінюють уміння аналізувати й синтезувати.

Акцентую на тому, що оцінюють уміння сформулювати думку, навести переконливі аргументи, проілюструвати власні міркування посиленнями на приклади з художньої літератури чи інших видів мистецтва, історичними фактами або випадками з життя, уміння формулювати вправні висновки зі своїх роздумів (цитую умови щодо змісту власного висловлення, наведені в завданні № 58 сертифікаційної роботи). Отже, експерти (в умовах національного ЗНО їх називають екзаменаторами) оцінюють уміння формулювати тезу, яка репрезентує позицію учасника ЗНО, а не те, чи відповідає/не відповідає вона поглядам того, хто оцінює цю роботу. Також зазначу, що в українському ЗНО відсутній етичний критерій оцінювання власного висловлення, який обов'язково враховують під час оцінювання подібних завдань у системі ЗНО інших країн. Особливо хотілося б наголосити на тому, що екзаменатори – це сертифіковані викладачі з певного предмета, яких залучають до оцінювання відкритих завдань з розгорнутою відповіддю. Для підготовки екзаменаторів Український центр оцінювання якості освіти розробив спеціальну програму, розраховану на шість годин практичних занять. Після завершення навчання викладачі виконують сертифікаційну роботу і лише після успішного проходження сертифікації фахівець одержує сертифікат екзаменатора і може бути залучений до перевірки сертифікаційних робіт. Екзаменатори щорічно беруть участь у кількох інструктивних нарадах щодо особливостей перевірки завдання з розгорнутою відповіддю поточного року. Наведені заходи серед іншого і забезпечують об'єктивність оцінювання завдання з розгорнутою відповіддю.

Надійності й об'єктивності оцінювання досягають також завдяки порівнянню балів, присвоєних одній роботі двома незалежними екзаменаторами. Якщо ж учасник ЗНО не погоджується з результатами оцінювання сертифікаційної роботи, він може подати апеляційну заяву. Тоді його роботу оцінюють три члени предметної фахової групи, які приймають колегіальне рішення щодо оцінювання завдання з розгорнутою відповіддю. Отже, в Україні продумано і зреалізовано багато процедур щодо об'єктивного оцінювання завдань відкритої форми.

– Також 2018 року державну підсумкову атестацію з української мови і літератури (частина «Українська мова») у формі зовнішнього незалежного оцінювання проходять учні (слухачі, студенти) професійно-технічних, вищих навчальних закладів, які 2018 року здобудуть повну загальну середню освіту. Як би Ви прокоментували цей факт?

Оскільки це відповідає нормі чинного Закону України «Про загальну середню освіту» (цитую статтю 34 Закону: «Контроль за відповідністю освітнього рівня учнів (вихованців), які закінчили заклад загальної середньої освіти I, II і III ступенів, вимогам Державного стандарту загальної середньої освіти здійснюється шляхом їх державної підсумкової атестації»), то вважаю це цілком справедливим. Учні (слухачі, студенти) професійно-технічних, вищих навчальних закладів здобувають повну загальну середню освіту, то чому для них повинні бути окремі умови підсумкового контролю? Вони особливі? Чим вони відрізняються від учнів середніх шкіл?

Питання готовності до цього учнів (слухачів, студентів) не обговорюватимемо, але як фахівець упевнена і щиро переконана в тому, що часу для підготовки було достатньо. Якщо уважно переглянути програму ЗНО з української мови (а саме цей навчальний предмет, нагадаю, винесено на ДПА), то стає зрозумілим, що всі її розділи учні (слухачі, студенти) вивчають ще у школі, а не в професійно-технічних і вищих навчальних закладах I-II рівня акредитації. Через це вважаю, питання про недоречність, а для деяких – безглуздість – ДПА з української мови у формі ЗНО для учнів (слухачів, студентів) порушенням законів України, яких ми як громадяни повинні дотримуватися.

- На Вашу думку, як державна освітня політика України могла б скоротити нерівності в результатах залежно від місця проживання й типу школи, у якій навчався учасник ЗНО?

На щастя, я не визначаю державну освітню політику, але мені імпонує думка, науково підтверджена в звіті «Вплив соціально-економічного середовища на результати навчання учнів (вихованців) загальноосвітніх навчальних закладів». Опитування випускників загальноосвітніх навчальних закладів 2016 року, проведене на виконання наказу Міністерства освіти і науки України, підтвердило давно відомий у соціології та економіці факт зв'язку рівня освіти батьків з рівнем навчальних результатів дитини. Не буду обтяжувати Вас статистичними даними, але «діти з родин, де обидва з батьків або опікунів мають вищу освіту чи хоча б хтось з них має науковий ступінь, мають набагато вищі шанси вступити на бюджетну форму навчання, ніж діти з родин, де батьки мають професійно-технічну або середню освіту. Розрив у навчальних досягненнях дітей у розрізі освіти їхніх батьків навіть більший, ніж розрив між учнями з міських та сільських шкіл. Також важливо відзначити, що цей розрив зберігається приблизно в тому ж обсязі, незалежно від того, у якому типі навчального закладу учні здобували освіту – загальноосвітній школі, ліцеї чи гімназії або у НВК; чивчилися вони в місті, чи у сільській місцевості. Отже, рівень освіти батьків є ключовим чинником, який має безпосередній зв'язок із рівнем успішності дітей» (див.: <http://testportal.gov.ua/>). Людина сама визначає, до якого рівня життя їй прагнути, а отже, і те, як підготуватися і успішно скласти ЗНО.

- Для визначення результатів

зовнішнього незалежного оцінювання 2018 року з кожного предмета буде встановлено «пороговий бал», тобто ту кількість тестових балів, яку повинен набрати мінімально підготовлений абітурієнт. Учасники тестування, які не подолають «порог», не зможуть використати результат зовнішнього незалежного оцінювання з цього предмета для вступу до вищих навчальних закладів. Наскільки, на Вашу думку, це справедливе рішення?

Як викладач вишу таке рішення цілком підтримую, адже прийом на навчання до вищих навчальних закладів здійснюють на конкурсній основі, і вищу освіту повинні здобувати найкращі. А «пороговий бал» – мінімальна кількість балів ЗНО, отримання яких дає мінімально підготовленому абітурієнтові право участі в конкурсному відборі при вступі до вишу. Під цим поняттям розуміємо особу, яка володіє найменшим обсягом знань, потрібних для виконання завдання, або особу, яка своїми знаннями й уміннями ледь відповідає освітньому предметному стандарту, чиї знання й уміння є фрагментарними, граничними, але прийнятними. Оскільки йдеться про мінімально підготовленого абітурієнта, то ті, хто не подолав «порог» не впораються з програмою вищої школи. – Відповідно до Умов прийому на навчання до вищих навчальних закладів України конкурсним предметом зазначено «Іноземна мова». Унесено новації до сертифікаційних робіт з англійської, іспанської, німецької та французької мов. А чому б до цього переліку не нести і навчальний предмет «Російська мова»? Це було не лише політичне рішення, а й певною мірою сприяло б вивченню цієї мови на відповідному рівні. Будь-якої мовою потрібно володіти пристойно, навіть якщо це мова країни-агресора...

Безперечно, що будь-якою мовою потрібно володіти на високому рівні. Досконале володіння іноземною мовою, та й не лише іноземною, а й рідною, передбачає вправність мовця в чотирьох видах мовленнєвої діяльності: говорінні, аудіюванні, письмі та читанні. Дотепер у завданнях сертифікаційних робіт з мов так чи так було зреалізовано оцінювання лише останніх двох видів мовленнєвої діяльності. Вітчизняна тестологія вдосконалюється і цього року буде запроваджено й оцінювання такого виду мовленнєвої діяльності як аудіювання (з іноземних мов). Перелік мов, які потрапляють під визначення «Іноземна мова», регулюють Державні стандарти загальної середньої освіти. Також нагадаю, що «фінансування заходів з проведення зовнішнього незалежного оцінювання здійснюється за рахунок коштів державного бюджету в установленому законодавством порядку та за рахунок інших джерел, не заборонених законодавством» (пункт 7 статті 45 Закону України «Про вищу освіту»). Думаю, алогічним є факт обслуговування і фінансування на державному рівні представників лише одного етносу, адже на території України проживають представники й інших націй.

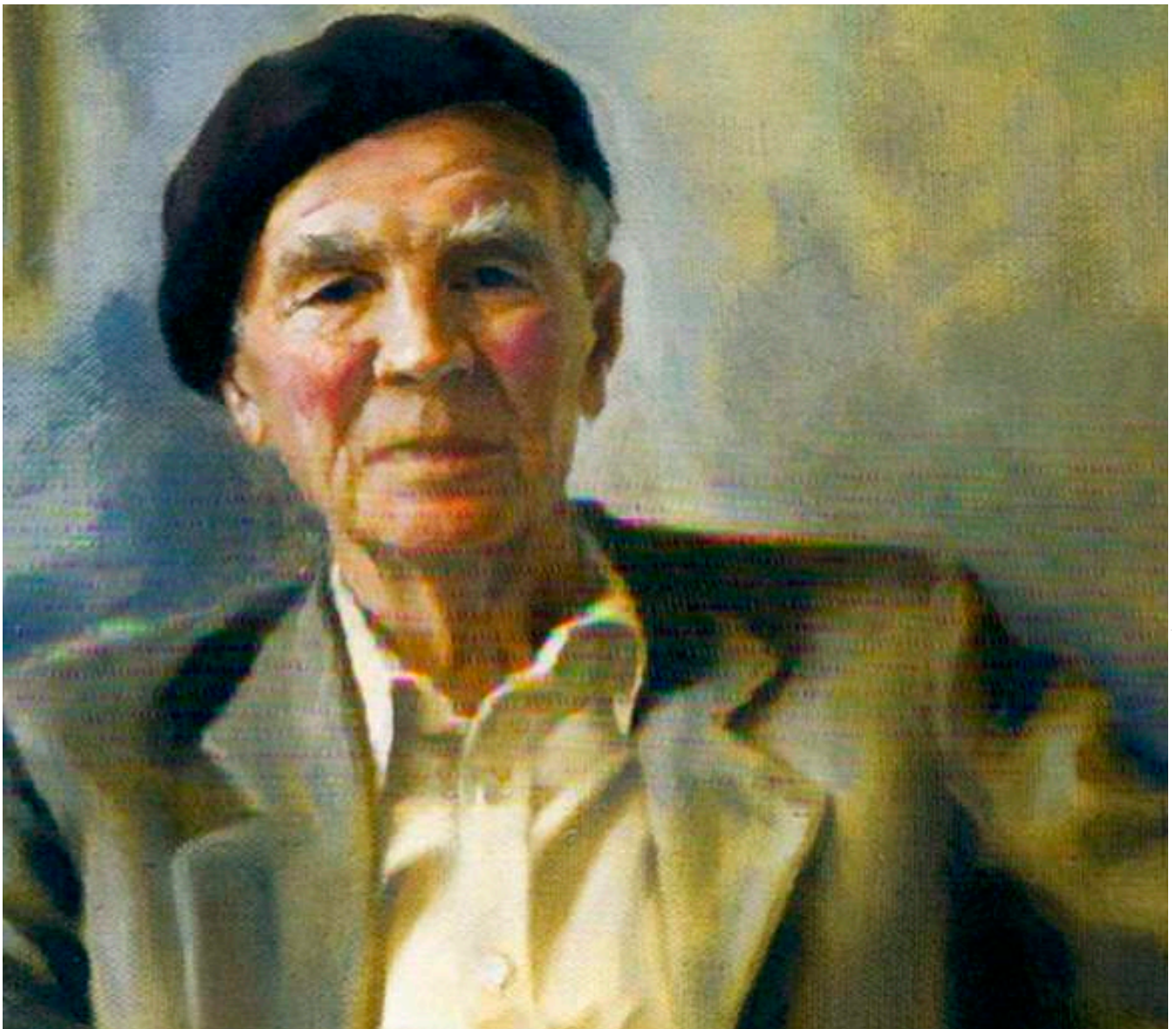
- Якби Ви прокоментували тезу про те, що найголовніший іспит у житті молодшої людини – це не ЗНО, а іспит бути людиною... Усвідомлення цієї думки до багатьох приходиться, на жаль, лише з роками. Імаючи певний життєвий досвід, точно знаю – у житті доводиться скласти багато іспитів, проходити багато випробувань. ЗНО – це оцінювання знань, їх можна здобути, адже ми здобуємо знання доти, доки живемо. Найважливіше – скласти іспит на звання «Людина», тобто не збрехати, не схибити, не підставити інших, не зрадити. І неважливо, де ти складеш цей іспит – під час зовнішнього оцінювання чи в повсякденному житті. Я всім, усім широко бажаю гідно скласти свої життєві іспити.

*МАМЧИЧ Інна Петрівна,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри української мови
Дніпровського національного
університету
імені Олеся Гончара;
методист Дніпропетровського
регіонального центру оцінювання якості
освіти*

*До 100-річчя знаного дніпровського художника.
Петро Іванович МАГРО /22.06.1918 – 06.12.2010/*

Його численні графічні серії прославляли індустріальний та хліборобський наш край, наше чудове місто на Дніпрі, його відродження у повоєнні часи. Художник унікав велемовних життєвих сцен, а творив образи-символи, яскраві образи-уявлення... Петро Іванович Магро народився 22 червня 1918 року у с. Волоське Дніпропетровської області. Художник-графік, живописець. Заслужений художник України (1996). Народний художник України (2004). Випускник Дніпропетровського державного художнього училища (1940), учителі за фахом – М. Панін, О. Куко, П. Альохін. Учасник Другої світової війни. Експонент виставок з 1948 року. Дніпровська мистецька школа знає приклади, коли митці, здійснивши певні успіхи у царині живопису, обирали інші техніки. Серед таких постатей був народний художник України Петро Іванович Магро, який, попри усі лихоліття, зберіг доброту, як чесноту поза часом. Багато зробив він у створенні та вихованні працездатного колективу дніпровських митців.

Динаміка життя, його прискорені ритми, численні новобудови повернули його творчість у 60-х роках на три десятки літ на шлях більш мобільного мистецтва – на графіку. Його численні графічні серії прославляли індустріальний та хліборобський наш край, наше чудове місто на Дніпрі, його відродження у повоєнні часи. Художник унікав велемовних життєвих сцен, а творив образи-символи, яскраві образи-уявлення. Для кожного окремого аркуша, залежно від змісту, він знаходив і композиційну форму, розмаїття і широкі можливості чорно-білого штриха. Митець звертається і до різних оригінальних технік – гуаші та пастелі, у серії, присвяченій повоєнним рокам і сьогоденню нашого міста.

Пастель стає майже головною у його творчості 80-х років. Ця чудова техніка дисциплінує художника, привчає точно малювати, відразу правильно обирати колір. Написані на кольоровому папері з натури, його тональні оксамитові пастелі досягають красивої кольорової гармонії в українських краєвидах.

Пастель ніби нагадала художникові ранню його роботу у кольорі. І він знову повертається до живопису. А може, саме життя з ринковими відносинами тут також відіграло не останню роль. Петро Магро завжди оспівував краєвиди України, такі прості, але неповторні. Творчість його здобула значної популярності у Великобританії, Канаді, США та ряді інших країн.

*Людмила Богданова,
мистецтвознавець*

В активі студента ДНУ – новий світовий рекорд із плавання

Студент факультету суспільних наук і міжнародних відносин ДНУ, титулований плавець Андрій Говоров на змаганнях Sette Colli Trophy у Римі нещодавно встановив новий світовий рекорд на дистанції 50 метрів батерфляєм.

У фіналі змагань в італійській столиці Андрій показав час 22,27 секунди і на 0,16 секунди перевершив попередній світовий рекорд. На шляху до своєї перемоги та найвищого світового результату українець обійшов чинного чемпіона світу британця Бена Прауда.

Колишній рекорд світу на дистанції 50 метрів батерфляєм тримався дев'ять років. У 2009 році його встановив іспанець Рафаель Муньос, який тоді фінішував із часом 22,43 секунди. «Це історія! Я залишив у ній свій слід. Я дійсно щасливий показати щось особливе. Чесно кажучи, останніми роками я тренував вільний стиль. Але на цих виступах я пропустив дистанцію 50 метрів вільним стилем, тому що був перевантажений. У цей змагальний період я прийняв рішення проплисти батерфляєм, хоча й не тренував батерфляй, як такий», – прокоментував переможець. Наразі дистанція 50 метрів батерфляєм не входить в олімпійську програму.

Зазначимо, що Андрій Говоров уже є дворазовим чемпіоном юнацьких Олімпійських ігор в Сінгапурі, а також багаторазовим чемпіоном і призером чемпіонатів світу та Європи серед юніорів.

За матеріалами Інтернет-джерел

«Сто рядків про книгу»

КНИЖКА ПРО ПОМИЛКИ В УКРАЇНСЬКОМУ МОВЛЕННІ

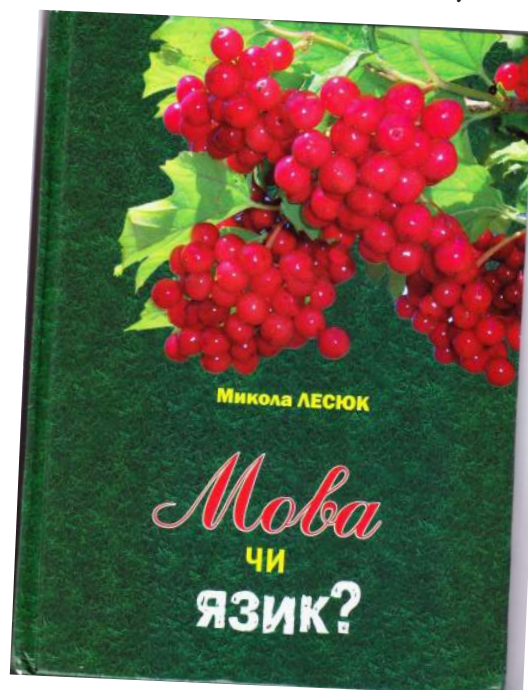
Наприкінці 2017 року вийшла в світ чергова книжка доктора філологічних наук професора, завідувача кафедри слов'янських мов Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника в Івано-Франківську (Україна) Миколи Лесюка під назвою «Мова чи язык?» (див.: Микола Лесюк. Мова чи язык? Івано-Франківськ: Місто НВ, 2017. 416 с.) Книжка набула неабиякого розголосу в Україні, оскільки висвітлює найпоширеніші помилки в українському усному та писемному мовленні, які виникли з різних причин, особливо внаслідок шкідливого впливу російської мови. Автор книжки виявляє різноманітні відхилення від норм української літературної мови на різних мовних рівнях: лексичному, фонетичному, морфологічному, словотвірному, стилістичному тощо. Чимало місця відведено питанню хибного використання різноманітних словосполучень, які проникли в українську мову під впливом російської; у книжці наведено численні омоніми, пароніми, жаргонізми, так звані слова-паразити, які засмічують мовлення українців, особливо молоді. В одному із розділів автор із глибоким занепокоєнням пише про засилля обценної лексики, тобто усіляких вульгаризмів, які також увійшли в українську мову з мови брутального, нахабного східно-північного сусіда України. Усі ці кальки словосполучень, російських слів чи їхніх форм, які автор обґрунтовано називає росізмами, подані в спеціальному словничку, який налічує близько тисячі трьохсот одиниць (с.336–401).

Микола Лесюк присвятив окремий розділ і орфоепічним помилкам, які також в основному зумовлені намаганням копіювати російську вимову окремих звуків. Це неправомірне оглушення дзвінких приголосних у кінці слів та складів, а також оглушення гортанного /г/ (вимова його як /х/), оглушення губно-губного /в/ і вимова його як /ф/, це пом'якшення шиплячого /ч/ та деякі інші відхилення.

Автор книжки «пройшовся» всіма частинами мови (іменник, прикметник, займенник, числівник, дієслово (особливо дієприкметник), прийменник тощо), звернувши увагу на неправильне вживання тих чи інших форм. Тут не перелічити всіх можливих відхилень від норми, але автор дуже уважно і прискіпливо, на живих,

конкретних прикладах показав ці помилкові вживання. Дуже цінним є те, що в кожному випадку автор наводить правильну форму – чи це її написання, чи вимова, чи наголошування.

Автор із сумом зазначає, що українську мову в Україні в офіційній сфері всіляко ігнорують, часто заміняють російською, більшість телеканалів України надає перевагу російській, досі немає нормального закону про національну мову. І хоч її не забороняють офіційно, як це було за часів царського режиму в Росії, але вона й досі не може відчувати себе господинею у власному домі, незважаючи на те, що десятки вчених, письменників, культурних діячів різних країн вважають її однією з наймилозвучніших та найрозвинутіших мов світу, підтвердженням чого є їхні численні висловлювання, наведені на початку книжки.

Професор М. Лесюк адресує свою книжку учням, студентам, учителям, журналістам, працівникам державних установ, усім шанувальникам рідної мови, які дбають про її чистоту і культуру, мають бажання удосконалювати свої знання з мови, оволодіти її літературним варіантом. І справді, як відзначають ті, хто вже мав нагоду опрацювати чи хоча б погортати цю працю, вона потрібна кожному українському мовцеві як в Україні, так і за рубежом.

Стефан Лашин, США

Знакова подія відбулася

Сповнена тепла і щирості, взаєморозуміння та поваги, 25 липня о 16 годині у літературному музеї «Літературне Придніпров'я» відбулася презентація нового твору відомої української письменниці Олесі Омельченко – історико-філософсько-фантастичного роману-есе у віршах про рідний край «Дивограй».

На презентації були присутні: професор Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ Поповський А.М., автор передмови до роману; доктор філологічних наук Біляцька В. П., дослідниця роману; Голова ДО НСПУ Луценко В.А., письменники Парфимчук Жан, Левченко Людмила, Старченко Віталій та інші; бібліотекарі, вчителі міста, художники, шанувальники творчості Олесі Олексіївни; представники її рідної Солонянщини: заступник Голови районної ради Олійник Ю. О., співробітники Солонянської центральної районної бібліотеки, керівник з гурткової роботи ЦДЮТ. Серед присутніх був і учасник бойових дій АТО Гурський Руслан.

У своєму слові Поповський А. М. звернув увагу присутніх на особливості побудови роману, на пластику поєднання минулого, теперішнього і майбутнього та на колоритність твору. Він відзначив потужність позитивної енергетики твору, ідею єдності і вічності як українського роду, так і земної цивілізації в цілому, оспівані у «Дивограй».

Біляцька В. П. проаналізувала жанрові особливості роману, відзначила новаторство авторки, яка об'ємно та віртуозно змальовує у творі як історичні, так і фантастичні події, спираючись на легенди, вірування, повір'я та традиції українського народу впродовж тисячоліть. Констатувала, що рецензія-інтерв'ю про роман «Дивограй» надрукована у альманасі Полтавського національного педагогічного університету.

Луценко В. А. вручив Олесі Омельченко Диплом за участь у обласному патріотичному літературному конкурсі імені В.Підмогильного. Він констатував, що, не зважаючи на складність, роман

«Дивограй» має велику художньо-духовну цінність як для України, так і для української літератури в цілому. Побажав письменниці нових талановитих творів.

Олеся Омельченко

Дивограй

Історико-філософсько-фантастичний роман-есе у віршах

ДНІПРО / ЛІРА / 2017

Старченко Віталій подарував поетесі книгу своїх перекладів поезій І.Кобринського, зазначивши, що колега по перу переклав в Ізраїлі вірші своїх поетів-земляків, в тому числі і поезії Олесі. Він зауважив, що роман «Диво грай» - це космічна симфонія людській, людяній, розумній неперервній цивілізації Всесвіту і міг би мати жанрову номінацію «симфонія», як у Г.Сковороди.

У своїх виступах слухачі висловили подяку письменниці за багаторічну плідну працю, назвавши роман «джерелом інформації, потужним каскадом поетичного мислення у захоплюючому розгалуженні сюжету».

Особливі слова подяки і розуміння були сказані її земляками.

Науковий співробітник музею С. Мартинова з приємністю відзначила увагу до творчості Олесі з боку жителів Солонянського району, що прозвучало у слові вітання заступника Голови Солонянської районної ради Олійника Ю. О.. Кожна загальноосвітня школа району отримала роман у подарунок.

Олеся Омельченко прочитала кілька уривків із роману «Дивограй», подякувала всім гостям за теплі слова розуміння та віри у її талант.

Лариса Луценко, художниця,
гість презентації

«Читаємо англійською»

Why It's Too Soon to Celebrate Ukraine's New National Security Law

BY LADA L. ROSLYCKY AND OLENA TREGUB

Ukraine's State Security Service (SBU) chief Vasyl Gritsak speaks during a news conference in Kyiv, Ukraine, June 6, 2016. REUTERS/Valentyn Ogirenko

Ukraine's Soviet-based national security framework has finally been replaced. Ukraine's Rada passed the bill on June 21 and its passage was greeted with a mix of praise and skepticism. The US State Department publicly welcomed Ukraine's new national security law, noting that the framework will increase cooperation with NATO, and its full implementation will deepen Ukraine's Western integration. "The law is consistent with Western principles," the State Department wrote. Others, were less impressed, parliamentarian Svitlana Zalishchuk, noted, "This law could have looked good in 2014. Today it looks like a stopgap that's not sufficient to really bring us closer to NATO," Zalishchuk wrote.

Indeed, now is not the time to celebrate since the new law leaves many things out.

The law is designed to define and delineate the powers and structure of Ukraine's security and defense bodies. In post-Soviet states with high corruption in the public sector, the division of power over security and defense bodies tends to spark political and clan-based infighting. Claiming that something is a matter of national security (when it is not) to justify secrecy is an instrument corrupt actors like to use. It is the portal through which they gain power and money and through which taxpayer's and international donor's money disappears.

In Ukraine, this type of competition, such as the ongoing one between the president and the interior minister, is a national security threat in itself. Ukraine's new national security law does not directly limit this sort of competition. But the fact that it enshrines higher levels of transparency and public oversight, including the creation of a new parliamentary oversight committee, are all positive steps forward.

Importantly, the new law mandates that Security Services of Ukraine (SBU) be restructured in such a way that its work will be more focused on the state's interests, rather than the economic interests of the powerful. The security and intelligence services will also be subject-

ed to more direct and assured parliamentary oversight.

Yet, critics charge that the abuse of the secretive SBU will remain largely the same. For years domestic and international partners have pressed the parliament to remove the SBU's power to fight economic crimes. While the new bill does remove its powers to fight corruption, "gathering counterintelligence to protect the economic security of Ukraine" remains one of its functions. Thus, the risk remains that the SBU will remain an instrument used by its controlling powers to steal from legitimate businesses, lining the pockets of their puppet masters.

Further, Ukraine's economic security is directly related to defense procurement. Ukraine has an enormous problems with defense procurement. While the new law calls for "full disclosure of all financial information" in the defense sector, defense procurement is excluded from regular procurement, and the new law will not change this. Thus, the law on state secrets requires the most diligent, expedited, and expertly-led reform. Without a democratic understanding of the type of information that justifiably should be classified, by whom, how, and when, the laws that will flow out of Ukraine's new national security framework risk futility. This is where Ukraine's international partners can step in and help.

All too often in Ukraine, overclassifying things has been abused by corrupt public servants seeking to acquire or maintain power. In the run-up to Russia's illegal annexation of Crimea, the former Minister of Defense and former director of Ukroboronprom abused national secrecy to strip Ukraine of military equipment, transferring it to Russia. More recently, overclassification of procurement by the Ministry of Defense has been linked to corrupt schemes related to fuel, machine parts, and even ambulances. Secrecy blankets corruption in Ukraine's Ministry of Defense. Markedly, Ukraine's new national security law doesn't set a deadline for the creation of a new law on state secrets (or other laws directly related to Ukraine's national security fabric such as the laws on intelligence and state defense order). Incongruously, however, a tight, six-month deadline has been set for the creation of laws governing the SBU and democratic oversight and control over the SBU and intelligence bodies.

Transparency and accountability are national security issues. Now, perhaps more than ever, it is time for Ukraine's civil society to cooperate with international donors and ensure that the new national security framework will be used by parliamentarians to create new, democratically justifiable and transparent laws for Ukraine's defense and security sectors. To this end, a clear and concise definition and understanding of state secrets with regulated public oversight is required. Lada L. Roslycky is research and advocacy manager at the Independent Defense Anti-Corruption Committee (NAKO) and Olena Tregub is the secretary general there. NAKO is an initiative of Transparency International-Ukraine and Transparency International Defense and Security.

“Очима “Бористену””

Той, хто здобув НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Редакція «Бористену» пишається що співпраця з невмирущим у наших серцях Л. Лук'яненко тривала з перших днів відновлення української незалежності. На цьому фото шеф-редактор щомісячника Фідель Сухоніс у студії Дніпропетровського обласного телебачення під час перших виборчих перегонів з обрання українського президента на яких кандидатував Левко Григорович. Символічно і те що саме наше видання стало одним з тих, що розмістило на своїх шпальтах одну з останніх праці світоча нації. Вічна пам'ять!

Український дисидент 27 років провів у радянських таборах через свою боротьбу за незалежність України. "Той, хто каже, що незалежність впала нам з неба, не знає, що ми діставали по 10 років тюрми і заслання", – писав він. Левко Лук'яненко влучно описував негативні сторони українського державотворення та важливість самостійності України та українців. "Корені сучасних проблем лежать у минулому", – писав Лук'яненко наголошуючи, що Росія проявить агресію проти України.

- Народився Левко Лук'яненко 24 серпня 1928 року у селі Хрипівка, що Чернігівщині. Що цікаво, саме цього дня за 63 роки його улюблена Україна проголосить таку довгоочікувану Незалежність, а автором "Акту проголошення незалежності України" був саме наш герой. Відсидів за ґратами та у радянських таборах понад 25 років.

- У квітні 1990 року на установчому з'їзді УГС його обрали головою створеної на її базі Української республіканської партії (УРП). У березні 1990 року Левко Лук'яненко було обрано депутатом Верховної Ради України I скликання від Залізничного виборчого округу №196 (Івано-Франківська область). Згодом він став депутатом ще у трьох скликаннях (1994, 2002 і 2006 роки), а 16 червня 2007 року вийшов з Верховної ради за власним бажанням.

- Указом Президента України Віктора Ющенка № 665/2005 від 19 квітня 2005 року за незламну волю, громадянську мужність і самовідданість у відстоюванні ідеалів свободи і демократії, визначний особистий внесок у становлення і розвиток незалежної Української держави народному депутату України Левку Григоровичу Лук'яненко присвоєно звання Герой України з врученням ордена Держави. Є лауреатом Національної премії імені Тараса Шевченка.

- З кінця 80-х років Левко Лук'яненко почав літературну кар'єру. За життя він написав багато книжок. Найвідомішою роботою початку 90-х стала книжка "Сповідь у камері смертників", в якій він змалював свою боротьбу за незалежність України.

- У віці 89 років герой помер, недожтивши зовсім трохи до свого 90-річчя і Дня Незалежності. Про смерть десидента 6 червня повідомила дружина Героя України Надія Лук'яненко. Вона розповіла, що її чоловік давно мав проблеми зі здоров'ям. Перехворів на лейкоз. Пізніше мав проблеми із тромбами та лейкоцитами.

- Поминальний чин за Левком Лук'яненком особисто справив Патріарх Філарет. Поховали Левка Лук'яненка на Байковому кладовищі. В цей час у столиці був дощ, який у соцмережах назвали символічним, ніби природа плаче за видатним українцем.

Справа про зникнення «зіркового» Адмірала

Про автора.

Людмила Шамрай

“Я спочатку мама особливої дитини, потім уже волонтерка, активістка, громадська діячка. Постійно доказую світові, що жінка з малою дитиною має права на розвиток, навчання, роботу, на життя у суспільстві. Я вірю в магію паперового листа, тому пишу листи на війну і людям, яким потрібна підтримка. Я маю талант - словами торкатися серця, тому пишу. Мені подобається створювати свій сонячний казковий світ”, - розповідає Людмила. Авторка збірки віршів для дітей наймолодшого віку «Вітаміни для Марини» (2006 р., м. Запоріжжя), переможниця Дніпропетровського обласного літературного конкурсу творчої молоді «Молода муза-2012» у номінації «Проза (старша група)», фіналістка Всеукраїнського конкурс.

У родині Чорненків біда: зник домашній улюбленець - блакитноокий пухнастий Адмірал.
- Вкрали, - голосила бабуся і тихенько пила на кухні валер'янку.

- Ніяк не зрозумію, де він, - розводив руками тато. - Я всюди заглядав, усі шпарини облазив. Навіть в холодильнику дивився. Нема.

- Я під диваном шукала, - розпереживалася мама, - під шафу заглядала. В тумбочці... І навіть підвісну шафку на всякий випадок перевірила.

Тільки Вася зберігав спокій. Він знав, хто може знайти кошеня:

- Google, виручай. Мені потрібен номер телефону найгеніальнішого детектива Шерлока Холмса.

- Місіс Хадсон слухає, - відповів жіночий голос.

- Доброго дня, місіс Хадсон, чи можна поговорити з містером Шерлоком Холмсом?

- Як вас представити?

- Я - Вася. У мене пропало кошеня!

- Не хочу вас засмучувати, але містер Холмс зайнятий розслідуванням серйозної, я б навіть сказала дуууже секретної справи ...

- Будь ласка, - благав Вася. - Це важливо для мене, для мами, для тата, для бабусі. Будь ласка...

- Якщо ви так просите, містер Вася ...

По той бік лінії почулося:

- Містере Холмсе, вас питає невідомий містер Вася. У нього пропало кошеня. Передати йому, що у вас зараз важливі справи?

- Дайте мені слухавку, місіс Хадсон, будь ласка. Вася дуже хвилювався:

- Допоможіть мені, Шерлоку Холмсе ... містере ... Зникло кошеня, маленьке, пухнасте, біле, з блакитними очима. У нього чотири лапи, хвіст - Чекаю вас на Бейкер-стріт 221b.

- Я не можу прийти. Я живу далеко.

- Мені приїхати до вас? Тоді я викличу кеб, говоріть адресу.

- Ви можете прилетіти на літаку? Це дуже важливо ... Я підібрав кошеня на вулиці ... Ми його вилікували ... Виростили ... прив'язалися до нього ...

- Хвилиночку, містере Вася. Мені потрібно порадитися з інспектором Лестрейдом і доктором Ватсоном. Я передзвоню.

... Інспектор Лестрейд нервово ходив по вітальні:

- Шерлоку, ви ще не знайшли викрадену перлину. А ця таємнича справа, між іншим, має міжнародне значення. Сама королева Вікторія чекає на результати слідства.

- Ви занадто напружені, Лестрейде. Розслабтеся... Перлину знайдено.

- Де вона? Дайте мені її негайно. Я зразу ж доставлю цю безцінну знахідку нашій королеві.

- Ви поспішаєте, мій вельмишановний Лестрейде.

- Холмсе, чому ви заборонили друкувати про зникнення перлини на сторінках The Times. Розкриття цього «злочину століття» вельми б підвищило репутацію поліцейських Скотленд-Ярду ...

- Щоб не заплямувати репутацію високопоставлених осіб. А перлини у мене немає. Вона була і є в Букінгемському палаці. Мій дедуктивний метод допоміг швидко «прочитати» ситуацію і привідкрити завісу таємниці.

Шерлок подивився на годинник:

- Зараз перлина виявиться в будуарі королеви Вікторії. А я беруся за нову справу про зникнення кошеняти. Докторе Ватсоне, ви готові?

... У Васі задзвенів мобільний:

- Я чекав вашого дзвінка, Шерлоку Холмсе. Дякую...

- Містере Вася, я і мій помічник доктор Ватсон вилітаємо найближчим рейсом.

Раптом Шерлок побачив, як місіс Хадсон стала пакувати валізу:

- Хвилиночку, містер Вася ... Місіс Хадсон, прошу вас, не кладіть мені забагато речей. Я їду працювати.

- Містере Холмсе, це моя валіза. Я лечу з вами. Мені потрібно змінити обстановку. Обіцяю всіх нагодувати англійським сніданком, йоркширським і кавовим пудингами, томатним супом-пюре ...

- Містере Васю, ви чули. Місіс Хадсон ...

- Прилітайте втрюх. Мама, тато і бабуся не заперечують ...

... Вася, його мама і тато, а також Шерлок Холмс і доктор Ватсон пили чай з кавовим пудингом. Бабуся і місіс Хадсон обмінювалися рецептами на кухні. Вася показував Холмсу фотографії зниклого Адмірала. Сімейство Чорненків згадувало, як у них з'явився кошеня. Першим почав Вася:

- Мама не хотіла заводити домашніх тварин: «Я і так прибираю за вами. Ще й після kota прибирати. І годувати. Ні. І взагалі, найкращі коти – лисі. Немає проблем із шерстю».

Бабуся, яка зайшла в кімнату за ручкою та папером, приєдналася до спогадів:

- Одного разу Вася повернувся зі школи, ховаючи щось у долонях. Знаючи категоричність мами, він підійшов до мене: «Бабусю, - пошепки сказав

Вася, - дивись, який маленький. Я знайшов його. Давай залишимо. Допоможи умовити маму». Я охнула, коли побачила, кого приніс

Вася. Це було кошеня, брудне, сіро-біле, худе, слабке, із забитим носом і закисленими очима. А блохи просто кишіли на ньому. Я навіть розплакалася, це ж треба так над тваринкою

познущатися, викинути як непотрібне». Вася продовжив:

- Я підійшов до мами. За мною надійним тилом стояла бабуся. Я простягнув долоні мамі:

«Можна мені його залишити, будь ласка». Розповідь Васі підтримала мама: - Беззахисна «грудоочка» облизувала мені пальці і тремтіла як листочок. Видно доля сама привела його до нас, - подумала я. - Не виносити ж підобриша на вулицю. Вбити його своєю байдужістю і розповідати синові про добросердечність, турботу і піклування ... Діти вбирають вчинки, а не слова. Я запропонувала викупати підобриша і показати його ветеринару. Поки ми купали кошеня, бабуся підготувала махровий рушник. Мокрого тремтячого найду ми сповили як немовля. Він пригрівся і заснув. В розмову втрутився Ватсон: - Холмсе, згадайте, я недавно розказував вам про хлопчика, який врятував кошеня. Тоді ви зауважили, що у справі немає нічого протизаконного, тому вам не варто напружувати свою сіру речовину ... Вася виклав фото кошеняти в Instagram. «Ура, у мене з'явився друг. Дякую мамі, що дозволила залишити підобриша, - підписав він і поділився фотографією на Facebook. Після цього в соцмережах почався флешмоб # яПідібравКошеня. Люди ділилися своїми історіями, фотографіями, порадами. У нас тоді помітно зменшилася кількість безпритульних кошенят.

- Я не очікував стільки коментарів від знайомих і незнайомих людей, - зізнався Вася. - Вони писали: «Який ти молодець. Врятував кошеня!», «Яка добросердечна мама», «Нехай котейка поправляється і росте здоровеньким», «Вітаю, мати друга - це круто», «Підобриші - найвірніші і найдобріші» Мама з татом теж дивувалися: звичайний людський вчинок викликав такий резонанс у віртуальному світі. Так підобриш став зіркою Instagram і Facebook. Кожен день у мене запитували: як малюк почувається, чи добре їсть, яке йому дали ім'я. Я відповідав, що ім'я має відображати характер і звички кошеняти, а знайда ще малий і слабкий.

- Через три місяці знайда округлився, підріс, - продовжив розповідь тато. - Він перетворився на спритного, грайливого, білосніжного красеня з глибокими небесними очима. Вибір імені для підрослого кошеняти часто ставав причиною наших суперечок. Я пропонував назвати його Коппі (в честь відомого фокусника Девіда Копперфільда) за вміння проникати куди завгодно (шафи, ящики, квіткові горщики, відро для сміття, холодильник). Бабуся консервативно заявляла, що kota слід називати

Пушок, Мурзик, Сніжок або ж Васька. На що мама заперечувала: «Мурзик, Пушок і Сніжок - це вчорашній день, Васьки достатнього одного - нашого сина. Ви уявіть, я кричу з кухні «Васька їсти», кіт думає, що я кличу сина, син думає, що я кличу kota, а сніданок-обід-вечера в цей час холонуть». Потім ми вирішили, що ім'я має вибрати сам Вася.

- Я довго підбирав ім'я для кошеняти. Спочатку знайда був Каспером. Потім Тайдом, Біллом. Але коли я побачив адмірала в білосніжному кітелі, відразу зрозумів, що наш підобриш такий же гордий і красивий як адмірал.

- Дуже зворушлива історія, - схлипувала місіс Хадсон, яка вирішила дізнатися, куди поділася бабуся.

Шерлок встав і потягнувся за своєю улюбленою люлькою:

- Я давно не курю. Але з люлькою розлучитися не можу. Бо люлька і ходьба сприяють розумовому процесу ... У квартирі завжди свіжість, навіть у таку спеку... і на кухні так само... Який розкішний клен за вікном... і не один... Тремтіння листя, яскраві сплески зелені на вікнах ... Хм, вибачте за цей ліричний відступ. Ватсоне, тоді я пропустив вашу розповідь. Ви ж знаєте, у мене принцип: брати тільки потрібне для справи. Чорненки, я пишаюся знайомством з вами. Коли ви помітили зникнення Адмірала?

- Ближче до обіду. Ми якраз прийшли з магазину. Адмірал завжди біг нам назустріч. Спочатку він вивчав пакети, обнюхував їх, торкався лапою. Кошеня в пакеті - звична ситуація, коли продукти вже розкладені в холодильник. До вас сьогодні хтось приходив?

Вася став пригадувати:

- Десь о 10 ранку забігла бабусина подруга тітка Віра. Раніше вона часто у нас гостювала. Коли з'явився Адмірал, вона заявила, що заходить до нас не буде, бо у неї алергія на шерсть.

- Чи помітили ви щось незвичайне? Будь-яка дрібниця може бути важливою.

- Я здивувався, коли тітка Віра погладила Адмірала. Вона наче забула про алергію, - відповів тато.

- Підозрювати мою найкращу подругу, - обурилася бабуся. - Я її знаю як себе вже багато років.

- Коли бабуся проводжала тітку Віру, до нас навідався представник рекламного агентства (він представився Віктором) з пропозицією зняти нашого Адмірала (як він сказав «зірко -

вого» Адмірала) в рекламі котячого корму. Але я відмовився. Віктор проговорився, що велика компанія добре платить, тому нерозумно себе залишати без грошей, а його, як посередника, без відсотка.

- Віктор залишив барсетку на комоді, - пригадала мама. - А коли йшов, різко схопив барсетку. На комод посипалися документи, візитки, ключі. Віктор поспішно все зібрав і пішов. Я в тамбурі поливала квіти, двері були відчинені. Віктор повернувся, вибачився, віддав мені мої ключі, які теж лежали на комоді і які, як Віктор пояснив мені, він взяв випадково. Я спочатку не надала цьому значення. - Складно зрозуміти, відноситься це до справи чи ні, - задумався тато. - Наші сусіди зверху утепляються. У промислового альпініста заблокувався спусковий пристрій. Він не міг ні піднятися вгору, ні спуститися вниз. Хлопець довго висів. Мені стало його шкода. З відчиненого вікна, на кухні, я передав бідоласі кілька бутербродів і літрушку води. Потім альпініст зібрався, знайшов карниз, встав на нього, розслабив мотузку і звільнився.

- Так, - підтвердила мама, - я теж бачила альпініста. Під нашим кленом ... Ми вже повернулися з покупками. Через зникнення Адмірала нам було якось не до того, що відбувається у дворі, у вікна ми якось і не виглядали.

Шерлок вразив усіх незрозумілою реакцією:

- Яка прекрасна історія ... Ватсоне, поділіться вашими думками ...

- Тітка Віра і рекламний агент в змові. Віктор підробив ключі, дочекався поки родина вийде з дому, проник в квартиру і викрав Адмірала. А бабусяна подруга відволікала увагу. Якби не тітка Віра, бабуся залишилася б у квартирі. Вся справа в грошах, які компанія готова заплатити за зйомку. Не знаю, що сказати з приводу промислового альпініста. Ймовірно, мій мозок відрізняється від вашого, Холмсе, орієнтацією нейронних зв'язків.

- Браво, Ватсоне. Але мій дедуктивний метод підказує, все не так просто. В першу чергу давайте дізнаємося, чому тітка Віра гладила Адмірала, якщо у неї алергія. Тому я попрошу у бабуся ...

- ... Зателефонувати тітці Вірі і поцікавитися її самопочуттям.

- Правильно, Вася.

Бабуся бурчала, але набирала номер Віри.

- Привіт моя дорогенька. Як ти себе почуваш? Я так хвилююся. Ти гладила наше кошения. Що? Ти любиш котів, тому заздалегідь запаслася антигістамінними препаратами ... Фуууух, від серця відлягло. Що? Так я не тобі ... Моя дорогенька ... Дякую, що зайшла. Ой, а ти пам'ятаєш, як ми кричали з відкритого вікна нашим сусідкам, який сиділи на лавочці. Вони завтра запрошують на чай. Я пиріг смачнючий спечу.

- Отже, - вигукнув Шерлок Холмс. - Тітка Віра реабілітована. Перейдемо до рекламного агента. Чи збереглася його візитка?

- Так.

- Зателефонуйте йому і скажіть: ви даєте згоду на зйомку. Якщо Адмірал у Віктора, він постарается підкинути вам кошения.

- Я наберу його - сказав Вася. - Добрий день, Вікторе, це Вася. Ви мене впізнали? Так, я передумав. Що? Ви зараз готові приїхати з контрактом? Вибачте, я зайнятий. Я вам передзвоню... Добре...

Шерлок задоволено потирає руки:

- Докторе Ватсоне, ваша версія про причетність Віктора і тітки Віри розсипалася.

- Тоді хто викрав кошения. Альпініст?

- Адмірала ніхто не викрадав. Мене наштовхнула на цю думку фраза: «З відчиненого вікна, на кухні, я передав йому (тобто промислового альпіністу) кілька бутербродів і літрушку води». І відкрила вікно бабуся, коли у неї чаювала подруга. Телефонна розмова з тіткою Вірою підтвердила мій здогад. Ви пам'ятаєте, як я захоплювався багатомірною кроною прекрасного дерева? Клені ростуть на рівні п'ятого поверху, їх розлогі гілки практично дістають до вікон.

- Адмірал зараз на дереві?

- Ні, Ватсоне. Ви пропустили дуже важливий момент. Хлопця побачили під кленом, коли Адмірала вже не було в квартирі. Міркуємо логічно, що робить промисловий альпініст під деревом? Елементарно, Ватсоне, він рятує кошеня.

- Я згадала, - сказала Васіна мама. - Я на автоматі зачинила вікно на кухні, коли ми повернулися з магазину. Ми були так стурбовані зникненням нашого любимця, і самі ж стали винними у його зникненні. Дай Боже з Адміралом нічого не трапилося. А страху ж, мабуть, натерпівся бідненький через наше недбальство.

- Вельмишановні Чорненки, ви недавно мешкаєте в цьому будинку? - запитав Шерлок Холмс.

Всі здивувалися:

- Так. А як ви про це дізналися?

- Ви мало знайомі з сусідами. А бабусі на лавочках біля під'їзду - це безцінне джерело інформації. Впевнений, що альпініст віддав Адмірала їм. Він не знав, чиє кошеня. Бабусі теж не знали. Містере Васю, вийдіть, будь ласка, на вулицю і запитайте, у кого зараз кошеня, якого врятував хлопець з промальпу. Якщо там нікого не буде, не засмучуйтеся. Я впевнений, на під'їзді вже висить написане від руки оголошення: «Знайшлося кошеня...» і теде.

Вася помчав за своїм пухнастиком.

- Холмс, я не зрозумів одного, - засумнівався Ватсон. - За вашою ініціативою бабуся дзвонила своїй подрузі, а Вася - рекламному агенту. Ви ж підозрювали тітку Віру і Віктора?

- Елементарно, Ватсоне. Підозрював їх не я. Кожен з вас, я так думаю, в глибині душі сумнівався у їх чесності. Дві телефонні розмови і, як то кажуть «прямо Джомолунгма з плечей». На майбутнє, благаю, потурбуйтеся про те, щоб кватирки, вікна і балконні рами були затягнуті міцної сіткою. Коти дуже цікаві тварини.

В кімнату влетів радісний Вася. За ним, гордо задерши хвіст, крокував Адмірал ... Місіс Хадсон накривала на стіл.

- «Five-o'clock-tea», - урочисто сказала вона. - Спробуйте наш класичний англійський чай і справжній королівський десерт - рисовий пудинг!

- Місіс Хадсон трохи заплуталася у часі, - прошепотів Шерлок Холмс. - Але, повірте, це неймовірно смачно, просто божественно.

За столом довгою ниткою велася бесіда. Завдяки турботам місіс Хадсон чашки завжди були повні смачним гарячим чаєм. Адмірал ластився до всіх, муркотів, терся об ноги, отримуючи добре слово і частування.

- Кінець -

Іванов
2014

ОСТАННІЙ РУБІЖ МЕНШОВАРТОСТІ (до книги Івана Українського та Тараса Мирного «Про злочини «братнього» народу»)

*Ви – сіль землі. Коли ж сіль втратить
силу, то чим зробиш її солоною?
І якщо не були вірні в чужому, хто вам
дасть ваше?
(Новий Завіт)*

Розглянути тут заявлену книгу – справа, бачиться, неймовірної важкості, неймовірної необхідності і відповідальності. Автори книги наголошують, що вони не ставили перед собою завдання робити всебічний аналіз історичних подій, а радше – наводять факти російського геноциду українського народу, потверджують ці факти, повідомляють про них масовому, в якійсь мірі недостатньо поінформованому загалу.

В цьому, повідомному, плані, – а саме він визначальний, він чітко окреслює належне тематичне, ідейне поле книги! – робота авторів книги заслуговує на однозначне схвалення. Всевірно: більше трьох століть російського варварства, віки і віки загальнолюдської дикості!

Але автори книги подають післямову і в ній не стримуються, виходять за межі тільки наведення фактів: «Україна стоїть перед дуже складними проблемами. На думку політичних аналітиків, якщо влада за допомогою Конституційних законів і рішучих заходів не проведе реформи та не здобуде всенародної довіри, то невдовзі можна очікувати третього Майдану, який може стати жорстоким і останнім, у якому вирішиться головне питання багатовікової історії Українського народу – бути чи не бути Українській державі».

Це дає право глянути глибше в фактичний матеріал книги.

Ніскільки не применшуючи високого

значення проведеної авторами книги роботи, візьмемо для розгляду дві позиції книги. Їх, вважаємо, буде достатньо. Перша позиція стосується єврейських погромів. Друга – Великого Народу Мученика, який, як стверджується, перемаже, який являється непогрішимим осердям національної гідності, національного переможного ходу.

Єврейські погроми в Україні не заперечуються. Заперечується участь у них українців. Об'єктивно українці виводяться із ряду причинних обставин тих погромів, дослівно: «... хто їх спричиняв? Точно не українці, бо вони не мали ані влади, ані зброї. То була справа рук окупантів. А хто були ті окупанти? Відповідь очевидна: росіяни, німці та поляки».

Євреї не менше росіян, німців та поляків тисли на національний простір українців. Тільки росіяни, німці та поляки тисли відкритим, воєнним способом, а євреї – тихим, закритим, шляхом витіснення з простору його корінного етносу. Стихія чи щось більше? Чи, може, в такому випадку тих окаянних росіян, німців та поляків можна вважати навіть прямими захисниками українського етносу? Як-не-як вони діяли, а українці блаженствували біля євреїв... Відповідь тут абсолютно не потрібна: достатньо сучасного, навіть обмеженого розуміння гібридних способів винищення етносів, національних культур

Другий момент – Великий Народ Мученик, Народ Переможець... Кращого прикладу тут, ніж той, що дійшов до нас від першого, фактичного

народження нашої державності, шукати годі. Коли Директорія УНР, використовуючи революційний поштовх часу, експропріювала державні, церковні та поміщицькі землі, щоб перерозподілити їх серед селян (а це і був тоді народ), цей радикалізм (як на сучасний час – найдемократичніша реформа!) не підтримала переважна більшість спеціалістів, промисловців та чиновників державного апарату (цей люд, що ніс в собі який-не-який суспільний розум – він не народ, він не від етнічного загалу?!), а революційна маса, народний шир виявився неспроможним протистояти будь-яким проявам контрреволюційності і зовнішньої агресії й переродився у руйнівну стихію, в анархію.

Відзначені авторами книги в післямові такі поняття, як «нові Конституційні закони й рішучі заходи (реформи)», «всенародна довіра (чи навпаки, недовіра!)», а, під кінець, і «третій, жорстокий і останній Майдан», в погляді на народ зайвої ілюзії не залишають. Ідеалізація будь-чого і будь-кого, в тому числі і самого Бога, ні до чого доброго не призводить!

Віддамо ще раз належне авторам книги, вони уже на початку своєї праці проходились: «...якщо не досить було цих двох ворогів (польського королівства і Москви), то ще й свої з'являлись – мабуть, із Юдиної клятви - незгоди, зради та продажності, які сприяли ворожим силам». То що відбувається? Що?!

Якщо враховувати характер книги, її підзаголовок «Російсько-українська війна чи продовження Росією українського геноциду?», а ще і те, що являє із себе сучасний польський демарш проти українського націоналізму, то відійти від відповіді, від «всебічного аналізу

історичних подій» просто недопустимо.

Та перш ніж дати відповідь, перш ніж спромогтися на належний аналіз, зважимося ще раз глянути на всі ці факти (вони породжені не заявленою книгою!), всю цю інформацію, всі ці повідомлення про біди, кривди, поразки, які переслідували Україну, її великих і малих мужів з віку-правіку, чого гріха таїти, переслідують нині і здатні переслідувати в майбутньому. Єдиний приклад! Великий історичний – нез'ясований! навіть якийсь нез'ясований! – факт: кримські татари в свій час полонили Хмельницького...

Неспроможність осягнути сутність фактів, неспроможність протистояти бідам, наругам, поразкам, більше того, передавати ці факти із покоління в покоління і не визначитись ні теоретично, ні практично, що цим фактам має бути край, - це воістину історична, воістину незбагненна якість суспільної, особистісної вартості людської природи.

Це до кривавого полиску урізана якість і називатися вона може єдиним, безкомпромісним словом - **м е н ш о в а р т і с т ь!** То що ж, що ж відбувається... Криза? Безсумнівно!

Отже – з-поміж дзвонів і відлунь... Коли старе не відійшло, а нове в повноті своїй ні укорінилося, ні визначилося! Криза, яка нині подається як економічна, фінансова, має значно ґрунтовніші характеристики. Це соціально-політична, конституційна криза, криза культури, криза відносин суспільних, узагальнено, криза влади, криза всіх часів. Органічна, універсальна, загальнолюдська! Вона породила уже декілька світових війн, вона несе, неухильно вдосконалюючи, поповнюючи, небачену досі зброю, міжнаціональні, територіальні

конфлікти, віросповідні протистояння, врешті, нескінченні так звані локальні війни, терор, політичні підступи, зради. Все це добро спроможне якщо і не негайно спопелити землю, люд, рослинний і тваринний світ на ній, то поступово, неминуче довести все до стану смердячої гнилою кров'ю, гнилими мізками дикої клоаки. Сюди, сюди дивиться, як не жахливо, розтерзана в віках чужинцями і своєю братією, ділена-переділена, на сто віків наперед заборонена вождями, царями, королями, султанами, ханами і, бачиться, самим Богом, уярмлена, безмовна Україна з її ідеологічною (стаття 15 Конституції!!), партійною (стаття 36 Конституції!!) анархією, свавільною, бездумною, не державною, не національною демократією.

Зумовленість кризи логічно-природна. І тут, щоб не завдати шкоди істині, варто все брати в єдності, не відкидаючи жодної події, жодного чину і жодної великоісторичної чи малоісторичної постаті.

Все ґрунтується на властивостях становлення і функціонування живого, нашого світу. Членувати це живе, щось вважати своїм, а щось чужим – то нищити під власними ногами власний ґрунт, на якому, щоб він добро ніс, треба важко працювати, а не спати чи в демократичні карти грати!

Суспільству, людині (при екологічній залежності і відповідальності) властиві три напрями розвитку, три прогреси, три рівні: економічний (матеріальний, фізичний), соціальний (суспільний, класовий) і політичний (національний, культурний, духовний). Ці рівні, ці прогреси дали формаційний потік... З дикістю і цивілізацією... Врешті, з певним порозумінням хліба з духом! З тенденцією виходу на формацію

соціально-політичної і соціально-економічної єдності, рівноваги, маємо повне право стверджувати нині, формацію завершальну, формацію сталості, формацію нація і капітал!!

Формації йшли одна за одною переважно як економічні, матеріальні утворення, тримались і тримаються, впершись в капіталізм (імперіалізм, глобалізм), на експлуатації, на визиску світу. Та ж ситуація із окремою людиною, з тією різницею, що формації не повторюють початок розвитку, кожній же людині кожен раз починати з нуля, з фізичного становлення, і в масі своїй споживацтво, пристосуванство, одномірність беруть гору. Якщо ж врахувати характер капіталу, його органічну схильність до визиску, а ще й те, що, чи то копійка, чи мільярд визначають кроки, все в економічному плані капіталістичне, то остаточно утверджується влада (диктатура) як загальна експлуатація світу інтернаціонально-об'єднаною стихією, вістрям якої являється фінансовий капітал.

Тут успіх і водночас небезпека. Так, тут криза. Але в цій кризі не тільки теоретично постійно зберігається необхідність виходу на найвищий, соціально-політичний (культурний, духовний) рівень, а і його практичне, невідворотне, незнищенне потвердження, перш за все у вигляді національних і національно-державних рухів. Навіть в'ялі, найслабкіші соціально-рушійні потуги, та що там, навіть найдикіші форми екстремізмів, революцій і їм подібних людських витворів, той же соціалізм, той же фашизм, той же тероризм (в чиїх руках більший?), несуть в собі елементи розуму, його стихії, несуть ті життєві елементи, які ігнорувати просто злочинно.

Не розділити, не відокремити!
 Виром постало, виром котить: боротьба
 і єдність протиріч, суперечностей!! З
 одного боку, криза (розгул протистоянь,
 тих протистоянь, які, за висловом
 раннього Тичини, доходять, дійшли
 стану «звір звіра їсть»), з другого боку,
 необхідність виходу із цієї кризи.
 Тут вирішальне значення набуває
 досягнення суті стихії, протистоянь,
 суті ідеологічно-організаційних
 підвалин для усунення цих протистоянь.

Норми, підвалини досягнення наступні:

1. На рівні формації нація і капітал (вона
 якщо й не сформована, то формується),
 де чітко і остаточно поєднуються
 економічний (капіталістичний),
 соціальний (класовий) і політичний
 (національно-духовний) начала, де
 стихія суспільства (капітал) і розум
 цього суспільства (нація) досягають
 свого верховного визначення (нація і
 капітал! – і іншого цивілізація, стихія
 розвитку не дала і не дає, інше –
 імперіалізм, шовінізм і просто людський
 дур!!!), маєм знати, усталюється,
 визріває первинність політики (нації,
 її суті) і вторинність економіки
 (капіталу) і, врешті, визначається
 влада (диктатура) національної ідеї як
 абсолют національної незалежності,
 національної культури, нації.

2. Владанадається, може надаватися лише
 як формаційні відносини. І носіями цієї
 влади самим часом, корінними потугами
 розвитку ставляться, варто розуміти, не
 якісь безмежні, надумані демократичні
 утворення, не якийсь абстрактний народ
 (різномаста категорія), а організовані
 політичні партії, і їх має бути не двісті, не
 триста (чи скільки їх уже там є!), а стільки
 ж, як і основ суспільства (повторюємо,
 основи ці: екологічна відповідальність,
 економічний, соціальний, політичний

рівні розвитку), тобто чотири, а саме:
 соціально-політична (національна) партія,
 соціально-економічна (капіталістична)
 партія, соціал-демократична
 (класова) партія, міжнаціонально-
 правова (екологічна) партія.

3. І все це, - влада як відносини на рівні
 рівноваги капіталу і нації та організовані,
 верховні носії цієї влади, - має постати і
 укорінитися на базі єдиного визначення
 – на базі національної, державної
 ідеології, на базі логічно-політичного
 досягнення світобудови. А тут все іде не від
 політичного крутійства, яке називається
 демократією, а від культури, від
 органічної, глибинної істини, починається
 з Біблії, з естетично-політичної
 (ідеологічної), джерельної, пророчої
 позиції Шевченка, продовжується
 естетично-політичною (ідеологічною)
 позицією раннього Тичини, вінчається
 естетично-політичною (ідеологічною)
 позицією завершального формаційного
 періоду, формації нація і капітал!

Серцевиною базисної тверді, базисного
 усвідомлення, досягнення істини тут
 являється єдине - **націоналізм**, те, що
 в однаковій мірі належить, має належати,
 мусить належати кожному. Читаймо,
 входьмо, укорінюємось, сповнюємось:

**НАЦІОНАЛІЗМ - ІДЕОЛОГІЯ,
 ПОЛІТИКА, ПСИХОЛОГІЯ
 АБСОЛЮТУ НАЦІОНАЛЬНОЇ
 НЕЗАЛЕЖНОСТІ, НАЦІОНАЛЬНОЇ
 КУЛЬТУРИ, НАЦІЇ. МОЄЇ.
 ТВОЄЇ. НАШОЇ. ДЖЕРЕЛЬНОЇ!!
 І КОЖНОЇ ОКРЕМОЇ. ІНШОЇ.
 ДЕРЖАВНОЇ. ПАРАЛЕЛЬНОЇ!!!**

Осягнення абсолюту, істини (аці величини
 зрідні законам Ньютона, Галілея, звідки
 проростає і коронне визначення: **влада
 (диктатура) національної ідеї** досягає
 свого зросту і сили, коли переливається
 родинною кров'ю в жилах індивіда. Коли

цевжеістинномое,істиннотвое,істиннонаше!

Та звідки все це візьметься, коли і така величина, як народ, всього лиш аморфна, в кращому разі класова категорія?

Така собі, необачним Богом (Богом як логічно-природною, для дітей уготованою, сутністю світобудови!) допущена і всіляко, на всіх розгонах, підтримувана ненормальність!! Тож гляньмо і сюди, потривождо і цю, сказати прямо, камінну глибу!

Виправлення верховних, звичаєвих і конституційних, ненормальностей опісля Шевченка, раннього Тичини, опісля входження в період, поіменованій як нація і капітал, - ця справа уже не може належати просто юристам, просто економістам (чи й всього лиш добрим людям з доброго оточення), не може розв'язуватися якоюсь там Верховною Радою, функції якої, безперечно ж, знаходяться в межах лише формального права, лише соціально-економічної зацікавленості і спроможності.

Виправлення верховних ненормальностей, забезпечення держави і нації соціально-політичною (конституційною) чіткістю і ясністю (тут мова може йти, остаточно йде про світоглядну систему, національну, державну ідеологію, її вершинний регулятор – Політичну (ідеологічну) конституцію України) – це ідеологічно-організаційний шлях розвитку, це глибинна справа національної культури, національного розуму, виразником якого може бути естетично-політична організація держави. Такою організацією, органом національної, державної ідеології, незалежним від обмежених соціально-економічних, матеріальних зацікавлень і вимог, може бути (того вимагає час, вимагає тривожний, не до кінця впорядкований світовий простір!) – Естетично-Політичний (ідеологічний) Центр України.

По-іншому - дорога без дороги. По-іншому – «звір звіра їсть», глухе, криваве перемелювання людських душ, нескінченне навернення до перманентного, базованого на безоглядному визиску, світового розору, до основ сучасного, шаруватого, безоглядного

середньовіччя, де з лицемірною турботою про людину, про народ на всіх стежках, що ведуть до цього розору, наперед виставляються зомбовані маси, за ними з дубинами в руках, з кривою пороженчею в душах наставленими вождями напірають соціальні, політичні недоноски, а за їхніми спинами дикунським фактором стоїть всевизначально-свавільна капіталізована, академінізована неситість світу, її наполеонозовані, імперіалізмозовані обранці, вожді, вовчі царі та царята з мегазброєю в своїх руках, в своїх схронах, з тією зброєю, з тими засобами, які по-вовчи прямо застосовувати небезпечно... які за суттю своєю тільки і призначені для прикриття традиційних основ шовінізму, імперіалізму, расизму, прямого звіриного буття, тільки і дієві при наявності зомбованих мас та їхніх наставлених вожаїв. Говоримо так, маємо говорити так, щоб факти, повідомлення, всі інформаційні навіяння в царині варварства людського не лишали голими, поза осягненням їхньої сутності.

Бо ж відсутність такого осягнення, його вільна чи невільна ущербність - то пряма безпорадність, пряма неспроможність бути національною, державною певністю, силою. То урізана, небезпечна сутність держави і людини - меншовартість!!

Не усвідомити її, не вийти з неї – остаточно поставити хрест на розумі, на Україні!!!

**СТАНІСЛАВ
ВОЛОШИН**
(м. Запоріжжя)

“До 100-річчя Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара”

Нацбанк України випустить пам'ятну монету на честь ювілею дніпровського вишу.

До 100-річного ювілею Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара рішенням Правління Національного банку України від 05.06.2018 № 312-рш було визначено випустити пам'ятну монету номіналом дві гривні.

Монета «100 років Дніпровському національному університету імені Олеся Гончара» із серії «Вищі навчальні заклади України» буде виконана з нейзильберу (CuNiZn) і складатиме 3,1 см у діаметрі.

Дизайн виробу тематичний. На аверсі монети розміщено: угорі – малий Державний Герб України, праворуч від якого напис «Україна»; у центрі – композицію: на тлі стилізованої схеми зображена цифра 100, нулі якої – у вигляді ромбів, усередині яких – супутник і напис «ДНУ»; під написом «100» – книга як символ знань; унизу – номінал «Дві гривні», а праворуч – рік карбування монети – 2018 й логотип Банкнотно-монетного двору Національного банку України. На реверсі монети на дзеркальному тлі розміщено: у центрі – головний корпус університету, праворуч – роки «1918/2018», а з чотирьох сторін ромбу – напис «Дніпровський національний університет імені

Олеся Гончара». Відповідний дизайн розробили художниця Наталія Фандікова та скульптори Володимир Атаманчук і Святослав Іваненко. Згідно з планом випуску, очікується 30 000 таких нумізматичних новинок. Наразі вони вже доступні для замовлення онлайн на офіційному сайті Нацбанку, а з 25 липня 2018 року з'являться ще й у вільному обігу. Вартуватиме одна ювілейна монета – 40 гривень.

За інформацією Національного банку України Історія університету

Перша спроба заснування університету в Катеринославі була зроблена ще наприкінці XIX століття, коли з'явився відповідний царський указ. Але практично ця ідея була реалізована лише в серпні 1918 року завдяки наполегливим зусиллям місцевої інтелігенції й підтримці видатних українських вчених В.І.Вернадського, Д.І.Багалія, М.П.Василенка, Л.В.Писаржевського, за клопотанням яких було ухвалене рішення про відкриття університету в складі чотирьох факультетів: історико-філологічного, юридичного, медичного та фізико-математичного.

Від задуму до реалізації

«...основать университет, в котором не только науки, но и художества преподаваемы быть должны, как для верных наших подданных, так и для соседственных нам, наипаче же для единоверных наших».

Катерина II (наказ від 4 вересня 1784 р.) 134 – саме стільки знадобилося років, щоб задум став реальністю. На час офіційного відкриття Катеринославського університету вже не було ні самої імператриці, ні її імперії.

Шлях становлення Університету тісно пов'язаний зі становленням освіти у Наддніпрянському регіоні загалом. У період з середини 1754 до 1918 року система освіти тут еволюціонувала від січової школи для 80 козаків до вищого навчального закладу на 2750 студентів.

Активні спроби відкриття університету в місті почалися лише з кінця XIX століття. На цей час Катеринослав вже перетворився на одне з найбільших

міст Російської імперії, значний центр промислового Півдня. Історичний же парадокс полягав у тому, що місто, яке задумувалося як столиця південного краю, залишалося протягом значного періоду науковою провінцією.

Тривалий час заснуванню університету перешкоджали історичні події: революція 1905-1907 рр., Перша світова війна 1914-1918 рр., Лютнева революція 1917 р., Жовтнева революція 1917р., майже цілковита анархія на територіях колишньої імперії в 1917-1918 рр. Все це зводило нанівець будь-які спроби започаткувати вищу освіту в Катеринославі.

Активні прибічники ідеї заснування університету використовували будь-які можливості для досягнення своєї мети. Так, під час евакуації навчальних закладів з території бойових дій Першої світової війни, вони декілька разів подавали клопотання про перенесення одного з університетів до Катеринослава.

Утім, ані сильна матеріальна база, ані найкращі викладачі Наддніпрянщини не забезпечили успіху їхній ініціативі. Евакуйований Варшавський університет (Польща) був перенесений до Ростова-на-Дону, Юр'ївський університет (Прибалтика), за який наукова громада Катеринослава боролася до останнього, – до Пермі.

Саме в цей час міністр народної освіти, задоволений матеріальною базою, яку пропонували для згаданого Юр'ївського університету, запропонував, щоб Катеринослав вніс петицію про відкриття медичного факультету на своїх теренах. Він пообіцяв, що за відповідної матеріальної підтримки міста таке клопотання буде задоволено.

Тож, у березні 1916 р. міська управа, скориставшись нагодою, подала прохання про відкриття в Катеринославі медичного та природничого факультетів університету та політехнічного інституту.

І вже влітку того ж року було сформовано омріяний навчальний заклад – Вищі жіночі курси, які офіційно іменувалися Катеринославськими приватними курсами М.С. Копилова та О.В. Тихонової. Спершу до їхнього складу входило лише два факультети – фізико-математичний (з природничо-історичним і математичним відділеннями) і медичний. Офіційне відкриття новоствореної інституції відбулося 15 вересня 1916 р. За сприяння В.І. Вернадського в кінці 1916 р. Вищі Жіночі Курси отримали статус вищого навчального закладу, а станом на 1 січня 1918 р. в ньому навчалось 1298 студентів. Наприкінці 1917 р. Товариство сприяння жіночій освіті порушило питання про відкриття двох нових факультетів: юридичного й історико-

філологічного, що співпало з бажанням створити в Катеринославі університет у повному складі з чотирьох факультетів.

Історичні ж події внесли певні корективи до планів наукової громади. З початку 1917 року становище у країні було вельми напруженим, владу ділили між собою Тимчасовий уряд, робітничі Ради, Центральна Рада у Києві та безліч місцевих народних ватажків. Цікаво зазначити, що, незважаючи на конфронтацію, самопроголошені уряди однаково сильно прагли відкриття університету в Катеринославі, переслідуючи, утім, різні цілі.

Катеринославський міський комітет з народної освіти, який підпорядковувався більшовицькій владі, видав постанову, де зазначалося: «Предложить Думе принять в свое ведение существующие Высшие женские курсы при условии преобразования их в университет для лиц обоего пола в составе четырёх факультетов и войти в соглашение с земством по вопросу их содержания. Признать желательным закончить преобразование к началу будущего учебного года, указав Думе на Потемкинский дворец как на помещение, наиболее подходящее для университета».

Того ж 1918 року Губернська земська управа, підвладна вже уряду гетьмана П. Скоропадського, звернулася до Міністерства народної освіти з клопотанням подібного характеру: «Потреба відкриття університету у Катеринославі дуже велика. Про це катеринославське земство давно вже клопоталось, але дозволу старий російський уряд не давав. Тепер же... з утворенням української самостійної держави становище змінилось на користь українського народу.

Земська управа, маючи надію, що у відкритті університету не буде відмовлено, найпокірніше прохає Міністерство народної освіти відкрити в цій же 1918 р. Державний університет у місті Катеринославі у складі таких факультетів: юридичного, історико-філологічного, фізико-математичного та медичного, задля якого земство має клініку – земську лікарню...». У червні 1918 р. офіційно було вирішено, що майбутній національний університет буде відкритий на базі Вищих жіночих курсів. Проект статуту Університету був поданий вже на початку липня, але з певних причин підписання останнього затягувалось. Все ж, у зв'язку з повномасштабним прийомом студентів і чималими зусиллями громадськості Катеринослава, професор М. Й. Лебедев, який у подальшому став першим ректором Катеринославського університету, домігся офіційного затвердження головного документу Університету. Офіційне підписання останнього відбулося 20 серпня 1918 року. Ця дата вважається

датою заснування університету. Об'єктивні обставини склалися так, що вищий навчальний заклад, який було відкрито у Катеринославі, був приватним з викладанням російською мовою. Однак слід відзначити, що розвитку української культури надавалось велике значення, і при обговоренні питання про університет «...комиссия сочла необходимым включить в состав кафедр соответствующих факультетов кафедры украинского языка, украинской литературы, истории Украины и истории западнорусского украинского права с преподаванием на украинском языке... и установит общую лектуру по украинскому языку». Подолавши складний шлях більше, ніж у сто років, Катеринославський університет здійснив перетворення від амбіційної ідеї Катерини II до втіленого у життя осередку культури майбутньої Дніпропетровщини.

www.dnu.dp.ua

*Анастасія Шапкіна,
студентка гр.ЗР-08-1, ФСЗМК*

“3 листів в редакцію”

Відповідь агностикам

У часописі «Бористен» (№4, 321) була вміщена стаття шеф-редактора цього журналу Фіделя Сухоноса «Думки вголос», у якій йдеться про світогляд агностиків, їхнє шукання душевного спокою. Термін «агностицизм» перекладається з грецької мови як непізнавальний, непізнаний. Агностики вважають неможливим для людини пізнання дійсності. Автор статті бачить у вченні агностиків жахливу перспективу, бо «якщо теорія розширення Всесвіту не помилкова, то спочатку буде перевищено гравітаційні сили, які утримують галактики у скупченнях. За ними розпадуться галактики й скупчення. І нарешті останніми розпадуться найбільш тісно пов'язані зоряні системи. А пізніше розпадуться планети і світ знову буде існувати у вигляді атомів, які в кінці теж розпадуться і вженебуденічого». Словами «Жахлива перспектива» закінчує автор статтю, бо коли б не було цього вічного розпаду, то можна було б мчати у вічності у складі астероїда чи комети, бути якоюсь елементарною часткою. Але яка різниця для агностика, чи людина розтвориться у космосі, чи буде часткою якогось астероїда? Вона ж бо перестане існувати як особа? Є різні припущення, навіть так звані філософські чи «наукові докази» про виникнення Всесвіту, життя на Землі, про кінцевий акорд нашої планети, бо що мало початок, матиме й кінець.

Постає наступне запитання, коли людина відкидає Творця, то взагалі для чого шукати й досліджувати вічність? На це запитання, як і на інші, відповіді знаходимо в Божому об'явленні, в Його книзі – Біблії.

Чому людина думає про вічність? Написано в біблійній книзі Еклезіаст (3:11): «Усе Він (Бог) прегарно зробив свого часу, і вічність поклав їм у серце, хоч не розуміє людина тих діл, що Бог учинив від початку та аж до кінця...». Так що ідея вічності не зникає, а турбота людини, де вона її проведе, постійно існує незалежно від «наукових доказів», бо людину згідно Біблійного відкриття Бог створив для вічності. Божі об'явлення є дійсними і не залежать від нашого суб'єктивного поняття. Виможе вірити або не вірити в існування Бога – це ваш вибір. Ісус Христос, Який був мертвий і воскрес, сказав: «Я є воскресіння й життя. Хто вірує в Мене, - хоч і вмере, буде жити». Істину воскресіння Христос підтвердив Своїм воскресінням. Апостол Павло в Першому посланні до коринтян під надхненням Святого Духа, даючи відповідь на запитання: «Як мертві воскреснуть. І в якому тілі вони прийдуть?» (1 Кор. 15:35) пояснює християнам в місті Коринті: перед усім, щоб воскреснути, потрібно померти. Боже Слово каже: «Нерозумний, - що ти сієш, те не оживе, як не помре» (1 Кор. 15:36). Людину турбує смерть. Але уявіть собі, коли б ми не помирили, а жили б в цьому грішному тілі вічно, слабуючи, хворіючи, в журбі і болях... Апостол каже, що тільки нерозумний може цього бажати. Чи не краще, щоб наше тіло заснуло і потім пробудилось для вічного життя в славі. Далі пояснює цю істину метафорично. Він пише: «А коли сієш, то не тіло майбутнє сієш, а голе зерно, яке трапиться – пшеничне або якесь інше. А Бог дає йому тіло, яке схоче, і кожному насінню – своє тіло» (1 Кор. 37-38).

Коли ви сієте, наприклад, кукурудзу, ви кидаєте зернину кукурудзи в землю. Коли воно вродить, буде по своїй суті кукурудза, але не зернинка, яку ви закопали, а ціле стебло з качанами, з значно більшою кількістю зерен. Коли ми помираємо, наше тіло захоронюють, закопують в землю. У день воскресіння воно постане іншим. По своїй суті воно буде те саме, як особистість, як людина, але вищої якості, як нова кукурудза. Наше земне тіло не надається до вічного життя. Якби його не доглядали, воно старіє, змінюється і помирає. Натомість воскресле тіло буде досконало приготовлене до вічності і не змінюватиметься. Можливо, хтось запитає, а що буде з тим тілом, яке було знищене вогнем чи якимось іншим чином? Бог нас так чудово створив, що Він має нашу формулу ДНК.

Щоб послухати музику Чайковського, достатньо мати її запис в нотах. Далі Слово Боже пояснює: «Так і у воскресінні мертвих. Сіється в тлінні, а встає у нетлінні; сіється в безчесті, а встає в славі; сіється в немочі, а встає в силі. Сіється тіло душевне, а встає тіло духовне...» (1 Кор. 15:42-44).

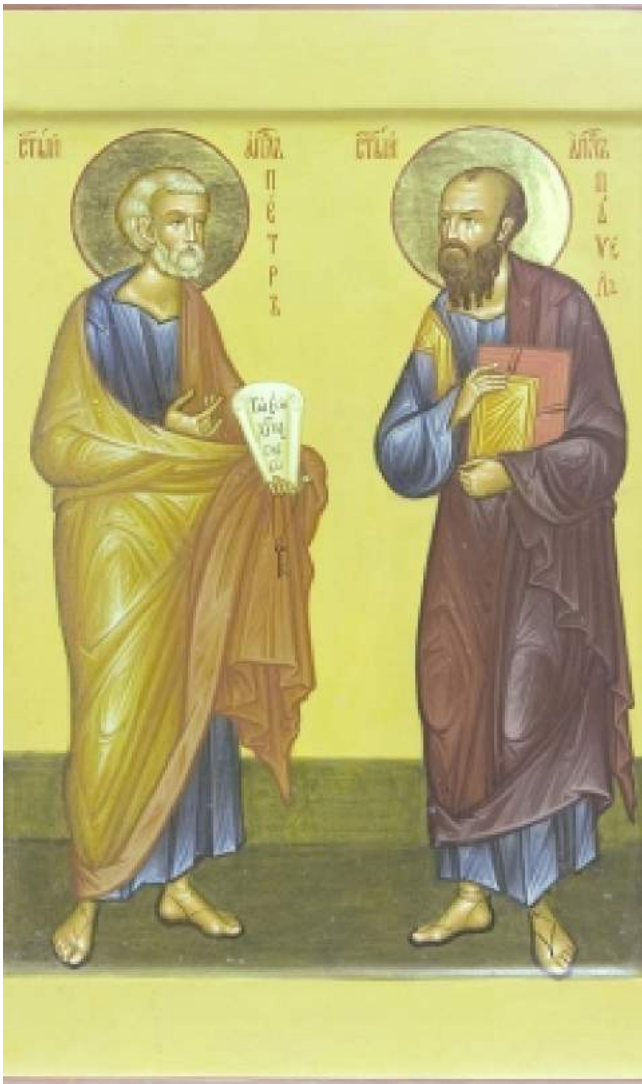
*Наше нове тіло воскресне
в нетлінні,*

*Значить його не можна знищити.
Наше нове тіло воскресне в славі,
Значить воно буде розпізнавальне.
Наше нове тіло воскресне в силі,
Значить воно буде надзвичайне.*

*Наше нове воскресле тіло
буде духовне,
Значить воно буде
нескінченно вічне.*

Протягом усієї історії ми знали лише одне Тіло, яке не зазнало тління. Це тіло Ісуса Христа. Про Нього було написано у пророцтві: «...бо Ти не залишиш душі Моєї в шеолі і не даси святому Своєму побачити тління» (Пс. 15:10). Апостол Павло пише про спасених, тобто про тих, хто прийняв Ісуса Христа спасителем: якщо ж померли з Христом, то і віримо, що й будемо жити з Ним» (Рим. 6:8). Незалежно, чи ви вірите Божому Слову, чи ні, але ви не можете заперечити цього факту: «І так, як призначено людям один раз померти, а потім суд» (Євр. 9:27). Наше тіло посяє в тлінні, а воскресне в нетлінні.

В Посланні до римлян апостол пояснює:

«Адже наше життя – на небесах, звідки й очікуємо Спасителя Ісуса Христа, Котрий силою, якою Він може все підкорити Собі, перемінить наше принижене тіло так, що воно буде подібне до Його прославленого тіла» (Фил. 3:20-21). Тіло воскреслого Ісуса Христа можна було впізнавати, відчутти дотиком, Ісус міг споживати їжу (Ів. 20:27). То не були якісь атоми, елементарні частки тощо, то була жива Особа з прославленим нетлінним тілом для вічного життя. Святий Августин сказав: «Ти, Боже, створив нас для Себе, і наше серце не заспокоїться, аж поки не навчиться відпочинку в Тобі». Так що потрібно прийти до Бога через Ісуса Христа, бо Він заплатив за наш гріх на Голгофському хресті, і не журитися, що ми розтворимося в космосі. Для неспасених це був би найкращий варіант, не бути відповідальним перед своїм Творцем, а перейти в небуття. Але такого варіанту Біблія не подає. Усі воскреснуть для вічності, одні для життя з Христом в світлі, інші в темряві. Бог бажає, щоб усі прийшли до пізнання правди і були спасені. Покидаючи цей світ, Христос сказав: «Багато осель у домі Мого Отця; а коли б не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для Вас? А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я – були й ви». (Ів. 14:2-3). Бог любить вас і закликає, щоб прийшли до Нього, а Він дасть вічне життя. Ми також бажаємо вам, щоб ви відгукнулись на цей заклик. Амінь.

Леонід Якобчук, почесний доктор богослов'я Національного університету «Острозька академія»

“Сучасне мистецтво”

Dnipropetrovsk Region Art Fest для молодих та талановитих.

Музей українського живопису за підтримки Дніпропетровської обласної державної адміністрації вирішив дати шанс «заслухати» молодим митцям (до 35 років) регіону. Так народилася ідея проведення Виставки творчих робіт молодих художників. Більше 200 творчих робіт від близько 50 учасників з усіх куточків Дніпропетровської області. В Україні арт-ринок нині розвивається, а цікавість до мистецтва лише прокидається. Молодим художникам «набрати обертів» на творчій орбіті досить не просто. Наважитися на персональну виставку, переконати творчі майданчики у своїй унікальності та тому, що саме його роботи варті уваги, – часто мегазавдання.

Олег Наумов, засновник Музею українського живопису, завжди за креативні рішення та пошук нових форм подачі мистецтва, тому молоді таланти під дахом музею – це вірний крок і реальний шанс для молодих художників, щоб розпочати свій творчий шлях. Мистецтвознавець Людмила Тверська, заступник директора Музею з наукової роботи, зазначила, що для молоді ця виставка – унікальний шанс: декого глядач відкриє для себе, як нову особистість у світі українського мистецтва, але є серед учасників і вже досить імениті творці, – амбітні і талановиті автори віком 30-34 років, які вже встигли набрати оберти по кількості виставок, стати членами НСХУ і навіть мають своє коло поціновувачів, які залюбки купують їхні роботи.

Учасники виставки — це художники, які працюють у різних техніках і манерах, експериментують, намагаються відкривати, на їхній погляд, нові художні світи. Дехто з них ще навчається у коледжі чи Академії мистецтв, дехто не має художньої освіти, втім малює за покликом серця і дає вихід та розвиток власному таланту. По завершенню виставки буде видано каталог робіт усіх учасників. Серед учасників виставки досить цікаві особистості.

Не міг залишитися осторонь можливості взяти участь у виставці Сергій Бурбело. Сергій обіймає посаду директора Музею українського живопису. Закінчив з відзнаками

Дніпропетровський обласний театральномистецтвознавчий коледж (викладачі: Г. Чернета, І. Коваленко, А. Антонюк, О. Пахомова); архітектурний факультет Придніпровської державної академії будівництва та архітектури. Працює у жанрі пейзажу. Учасник 30-ти молодіжних Всеукраїнських, гуртових художніх виставок з 2005 року. Персональна виставка «Визбиране» у Дніпропетровську 2013 року. 2017 — у Музеї-майстерні Івана Кавалерідзе відкрив персональну виставку «Qirim — це Україна».

Твори цього митця вже зберігаються у Музеї українського живопису, приватних колекціях України, Німеччини. Дипломна робота «Симфонія» знаходиться у постійній експозиції Дніпропетровської обласної філармонії. Формуванню творчої індивідуальності Сергія сприяла своєрідність його особистих якостей: це людина із сильним, яскравим характером. Вміє досягати поставленої мети, впевнено і наполегливо. Звідси і певні образні рішення його пейзажних творів. Здавалося б, вибір лірично-поетичного жанру не притаманний такому темпераменту живописця, але Бурбело упевнений: саме природа краю об'єднує людські душі народу, характеризує національну приналежність. Тому — він обирає Крим. Пейзажі півострова крізь призму багаторічної історії. Болюча, заполітизована тема, тому художник ніби закодовує у картини таємні символічні послання. Шукає, знаходить і зображує свій Крим, з неймовірною атмосферою.

На гуртовій виставці представлені нові роботи з серії «Крим. Україна» Станіслав Моторний. Станіслав закінчив ДТХК. Займається живописом, скульптурою, інсталяціями. Неочікувано для себе викладає живопис дітям... У кожную роботу вкладає свою філософію та меседжі, каже: аби глядач не просто побачив і подумав – красиво, а й задумався, провів паралелі. Замислився про певні соціальні явища та проблеми. Власних виставок у Станіслава поки – не багато. Втім, у Музеї українського

живопису та у стінах Спільки художників роботи Моторного вже «засвітилися».

Цікава особистість Ангеліни Демченко: дівчина закінчила ДНУ, факультет міжнародних відносин. Пропрацювала на великому підприємстві, а потім зрозуміла, що малювання – це її неймовірна пристрасть, це те, без чого не може жити. Пише з 2011 року. Настільки захопилася живописом, що звільнилася с посади директора з економіки та організувала власну студію живопису.

Аліна Набока, художниця, емальєр. Не дивлячись на молодість Аліна особистість, яка вже відбулася. Окрім живопису вона працює у техніці художньої емалі. За її плечима ціла низка виставок. «Чайка. Ремінісценція 1992-2017» (Львів), 2017, II Всеукраїнська бієнале «Сучасне мистецтво вогню України» (Київ), 2018, «Січеславський пленер», 2014 (Дніпро), участь в емальєрних симпозиумах, «Діалог з Марією Приймаченко», 2016, Японія, 2017, «Портрети», 2017.

museum.net.ua

Рецепти *української* кухні

Грибна юшка

Прекрасна перша страва, що підійде як до традиційного столу, так і до святкового.

Інгредієнти

Бульйонні кубики 5 шт
Лавровий листок 3 шт.
Борошно смажене 2 склянки
Сметана 0,5 л

Спосіб приготування:

Протушити цибулю на олії. Додати дрібно натерту моркву. Відварити печериці. Розчинити бульйонні кубики і закип'ятити цей розчин. Додати до нього відварені печериці і розмішати у цьому борошно. Додати сметани. За бажанням можна додавати сухарики та зелень. Смачного!

Цікаві поради від шеф-кухаря Джеймі Олівера

- М'яту можна додавати не тільки в десерти, а й у м'ясні страви. Особливо гарно м'ята розкривається при смаженні. Однак додавати її слід саме на початку процесу приготування.
- Щоб при смаженні цибулі не виділялося неприємного запаху, посипте її сіллю і смажте на повільному вогні.
- Щоб на м'ясі утворилася апетитна скориночка, під час смаження всипте в сковороду одну столову ложку борошна.

Державне агентство лісових ресурсів України

Акція
**Майбутнє
лісу
у твоїх
руках!**

Візьми участь в акції - посади своє дерево!

● ШВИДКО

● ЗРУЧНО

● ПРЯМО
В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсилка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

